

GEERT VEROVERT NEDERLAND

OLLI SALVATORE

© OLLI SALVATORE 2010-2017

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

GEERT VEROVERT NEDERLAND

Roman

OLLI SALVATORE

In voorgaande jaren had Waanders uit alle macht geprobeerd om een verbod op de Koran door de strot van de Europeanen te rammen maar omdat zelfs zijn vurigste aanhangers dit een stap te ver vonden gaan was zijn voorstel afgeketst. Hij was toen nog onwetend van het feit dat de ‘ontvanger’ van het boek, de Profeet Mohammed (niet te verwarren met de eigenlijke auteur, volgens alle moslims Allah zelf, de Profeet kreeg de teksten slechts ingefluisterd) zélf voorstander was van dergelijk verbod in vijandig gebied. Jazeker: in één van de Hadith, de heilige leerstellingen die werden opgetekend uit de mond van Mohammed en na zijn dood werden verzameld en tot canon van de islam verheven, stond uitdrukkelijk: *‘De Boodschapper van Allah heeft het verboden om de Koran mee te nemen wanneer men naar vijandige gebieden gaat.’* Deze Hadith behoorde tot de verzameling van al Bukhari, die iedere imam geacht werd te kennen en verdiende evenveel navolging als de wetten uit de Koran. De Profeet Mohammed had dit verbod uitgevaardigd omdat hij er bang voor was dat zijn heilige boek in vijandig gebied kon worden verscheurd of op een andere manier kon worden onteerd. ‘Dan liever geen Koran’, moet hij gedacht hebben, ‘tenzij men hem goed verstoep en er alvast niet mee uitpakt.’ Zou hij het Europa van vandaag als vijandig gebied hebben beschouwd? Vast en zeker, vermits burgers, politici en intelligentsia er de vrijheid hadden om onbeperkt de door hem gegrondveste religie open en bloot aan te vallen.

Radicale politieke partijen die ageerden tegen de islamisering floreerden er als nooit tevoren; moslimmeisjes werden er omwille van hun hoofddoekjes van scholen geweerd; ambtenaren was het verboden zich met de uiterlijke kentekenen van hun religie te tooien; hier en daar werd een moskee beklad met verf en varkensbloed; geschriften die waarschuwden voor de gevaren van de sharia waren in elke serieuze boekhandel in grote stapels verkrijgbaar; kranten publiceerden cartoons die de draak staken met alle protagonisten van deze religie; in

Nederland had men ermee bedreigd publiekelijk bladzijden uit de Koran te scheuren en in brand te steken. Afgaande op die fameuze Hadith zou Mohammed dus nooit hebben geduld dat in dergelijk gebied –met name Europa- in dergelijk klimaat – met name islamofob- de Koran van hand tot hand ging alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Mohammed zou het raadzaam hebben gevonden om in dergelijke penibele omstandigheden eerder in grote stilte verder te werken aan de uitbouw van zijn religie, liever dan het heil ervan van de daken te schreeuwen en zo vele burgers voor het hoofd te stoten en aldus de tegenstand te vergroten. Dat de moslims Waanders oproep om de Koran op zijn eigen speelterrein in de ban te doen veroordeelden was tot daar aan toe –hij was ten slotte een populist die een al dan niet denkbeeldige vijand nodig had om te scoren in het stemlokaal- maar waarom ze op dit verbod om de Koran te laten circuleren in het kamp der vijand –op voorspraak van Mohammed zelf!- niet ingingen, bleef voorsnog een raadsel. De gemiddelde Europese moslim die hoorde van Waanders oproep om tot een verbod over te gaan schreeuwde moord en brand en eiste dat deze politicus monddood zou worden gemaakt, zo niet morsdood. Maar evenmin als Waanders zelf wisten ze dat Mohammed –hun grote voorbeeld waarop ze allen hun leven wilden enten- zélf dit verbod voor lief had willen nemen, sterker nog: *het zélf had willen opleggen*. Voor zover dat betrekking had op vijandig gebied natuurlijk... Anders hadden die moslims er waarschijnlijk mee ingestemd, ofschoon het Waanders was die eerst de bal aan het rollen had gebracht. Het gros van de Europese publieke opinie was echter niet te spreken over Waanders voorstel, een uitspraak van Heinrich Heine indachtig die zei: *‘Waar men boeken verbrandt, verbrandt men ten slotte ook mensen.’* Maar waarom verkozen de mensen om Waanders uit te maken voor een ‘dictator in de dop’ in plaats van deemoedig het hoofd buigend te wijzen op deze uitspraak van Mohammed, die het althans op dat vlak roerend met

Waanders eens was? Dat zij deze Hadith –richtlijn van Mohammed zelve- in de wind sloegen kon maar wijzen op één ding: de imams die in Europa de plak zwaaiden zwoeren allang niet meer bij wat Mohammed zelf hen voorschreef maar stonden geheel ten dienste van de politieke islam die wereldwijd op zo kort mogelijke tijd zoveel mogelijk macht wilde verwerven, ten koste van kafirs maar ook ten koste van de modale moslim zelf. Deze elite van islamitische machthebbers in de coulissen vond dat er haast moest worden gemaakt met de verspreiding van de islam, die hen de heerschappij over miljarden mensen moest in de schoot werpen en daarmee verlokkelijke wereldse macht en fortuin. Om hun doelen te bereiken waren ze bereid om over lijken te gaan, indien nodig zelfs dat van Mohammed zelf. Waarom anders trad men zijn Hadith met de voeten en ging men onverminderd door met het islamiseren aan een verschroeiend tempo dat er alleen maar kon toe leiden dat het verzet oplaaide en een grootschalig conflict onafwendbaar werd? Hun drastische aanpak legde de kiemen voor een tweedeling van de Europese maatschappij die weinig goeds beloofde. De historische Mohammed zou er voor hebben geopteerd om de Koran onder de toonbank te verkopen en hem niet zo prominent in de etalages uit te stallen. ‘Daarmee’, zo wist hij –zijn tijd ver vooruit-, ‘zou men de eigen ruiten inslaan.’ Maar was deze zachte aanpak van Mohammed dan niet in strijd met andere geruchten over zijn persoon, bijvoorbeeld dat hij de islam graag door middel van het zwaard wilde opleggen? Beslist niet! Een succesvol veroveraar had evenveel nood aan planning en tactiek als aan moed en onverschrokkenheid. Het gaf geen pas je blind in de strijd te werpen als je slaagkansen nihil waren omdat het getal van de vijand veel groter was. Als de tijd er rijp voor was dan dienden de overgebleven tegenstanders gewapenderhand te worden bekeerd tot de eigen religie of desgevallend te worden vermorzeld als ze niet op het aanbod

ingingen, *nadat* eerst voldoende zieltjes waren gewonnen zodat men kon spreken van een overmacht. Maar blakend van arrogantie en zelfvertrouwen met een kleine groep van fanatiekelingen inderhaast je wil proberen op te leggen aan een forse meerderheid van mensen was een daad van roekeloosheid die de definitieve grote doorbraak van de islam op wereldschaal met eeuwen kon vertragen. Vandaar dat groepen als Al Qaeda de beste reclame vormden voor de westerse democratieën; zij zegden Israël en Amerika te bekampen maar bewezen hen met hun onbesuisde optreden juist lippendienst. Als de islam werkelijk zo heilzaam was als ze beweerde te zijn dan had zij totaal geen behoefte aan moordende aanslagen om de aandacht naar zich toe te trekken. Zij kon er ook voor kiezen om comfortabel toe te kijken terwijl de westerse democratie in haar eigen sop gaar kookte en uiteindelijk ten onder zou gaan aan corruptie, handelsoorlogen, beschavingsziekten en pedofilieschandalen. Als de islam werkelijk zo heilzaam was dan zou de massa uiteindelijk vanzelf in haar armen worden gedreven, als willoze lammeren die zich aangetrokken voelden tot een herder die wist wat goed voor hen was. Daar waren geen bloedbaden voor nodig, eerder geduld, eindeloos veel geduld. Want de komst van de ‘Mahdi’ lag in het verschiet en die zou alle brokken lijmen, zo werd er verteld. Geduld was een schone deugd, ook voor moslims...

Onze christelijke tijdrekening wees het jaar 2030 aan en hoewel de mondiale oorlog tegen het terrorisme nog minstens vijftig jaren wapengekletter in het vooruitzicht stelde hadden de Europese bewindslieden –die zich graag opsloten in hun ivoren toren- unaniem besloten om de vrijheid van meningsuiting aan banden te leggen... De heer Waanders, de rebelse politicus die hiertoe aanleiding had gegeven door het aan te durven een explosief groeiende religie –of althans haar meest extreme uitwassen- uitgebreid op de korrel te nemen (op het spreekgestoelte in het parlement, in krantenartikelen, pamfletten,

boeken, lezersbrieven, kattenbelletjes en zelfs tijdens plaspauzes – hoe obsessief kan iemand toch met een thema begaan zijn?) mocht het gelag betalen na een procedureslag van twaalf helse jaren te hebben meegemaakt en door de justitiële mangel te zijn gehaald tot er haast niets meer van hem overbleef behalve twee dozijn archiefdozen met verpletterende bewijslast. Tenslotte werd hij voorgeleid bij het Internationale Strafhof van Den Haag (nadat alle andere rechtbanken zich onbevoegd hadden verklaard) en daar geboekstaafd om veroordeeld te worden als een oorlogsmisdadiger van het type Goebbels, die in de Tweede Wereldoorlog propagandaminister was onder Hitler. Goebbels ontsprong de zwaarmoedige dans van het Nürnberg proces door zichzelf tijdig van het leven te beroven, evenals zijn vrouw die voor de vorm ook hun vijf liefvallige kindjes vergiftigde. Helaas voor Waanders had hij niet het benodigde geld om zich een revolver, laat staan kogels of een cyanide capsule aan te schaffen op welke zwarte markt dan ook die hij bovendien verfoeide. Zijn processen waren zo geldverslindend geweest dat ze hem op het einde zo arm als Job hadden gemaakt; daarenboven waren hem zijn politieke rechten –zijn laatste strohalm- ontnomen... Een dakloze dronkaard die op een omgekeerde sinaasappelkrat in Hyde Park ging staan om daar luidkeels zijn ongenoegen over de eigen regering en die van alle bevriende staten te verkondigen had opeens meer rechten dan de heer Waanders die meer dan een decennium lang een hoog politiek ambt had bekleed. Een andere roeping was voor de heer Waanders niet weggelegd. Je kon toch moeilijk verwachten dat een zo prominent politicus die jarenlang in de schijnwerpers had gestaan en zelfs in Amerika liters inkt had doen vloeien opeens van zijn voetstuk zou afdalen en een luizenbaantje zou aannemen, dat van winkelbediende in een supermarkt bijvoorbeeld, in een slaperig provinciestadje als pakweg Venlo, ver weg van de glitter en glamour van Amsterdam en Den Haag waar hij zich stevast

verplaatste in gepantserde geblindeerde limousines om te ontkomen aan al dan niet ingebeelde terroristen die het de klok rond op hem hadden gemunt? Het was haast niet voor te stellen dat zo'n diensthoofd naar hem snauwde: 'Hé Waanders, voor sluitingstijd moet het rek met de Halal producten zijn aangevuld!' Of: 'Ziet u niet dat die oude dame met het hoofddoekje om wat moeilijk ter been is... Zou u haar niet even ondersteunen? Meneer Waanders... Hallo? Weet u dan niet dat onze warenhuisketen service hoog in het vaandel voert? U hoeft niet zo beteuterd weg te kijken, toe, help haar een handje... Vooruit!' Nee, in het betreuenswaardige geval van de heer Waanders waren zulke taferelen niet voor mogelijk te houden, zo'n beproevingen zouden onmenselijk zijn geweest. 'Dan nog liever de hand aan zichzelf slaan' zal hij gedacht hebben, bij gebrek aan geld zo niet met een vuurwapen of ander efficiënt verdelgingsmiddel, dan wel door bijvoorbeeld in de rivier te springen, ook al zat die ondertussen vol met uitheemse vissen zoals piranha's die decennia van migraties –immigraties om precies te zijn- met zich mee hadden gebracht. Wellicht dat duizend jaar later archeologen met nostalgie naar de grote helden van weleer dan zijn gebeente zouden opvissen vanaf de bodem van de rivier de Maas (die inmiddels de Eufraat was gaan heten om zo de vele plaatselijke bewoners van oosterse origine niet voor het hoofd te stoten) en met eerbiedwaardige precisie zijn skelet zouden reconstrueren in een speciaal aan hem gewijd museum, alsof het de waarde had van een Vikingschat. Onder de glazen behuizing die zijn stoffelijke resten moest beschermen tegen stof en verder verval, als een moderne sarcofaag, zou dan een bordje hangen –van goud wellicht- dat de inscriptie zou dragen:

‘OVERBLIJFSELEN VAN DHR. WAANDERS –UIT DE
PERIODE VOOR DE GROTE SMELTTIJD- DIE MOEDIG
DE GROTE GODSDIENST WEERSTOND, DIE

UITEINDELIJK TEN ONDER GING AAN ZELFVERNIETIGING'

Nou ja, van dat laatste zouden de archeologen gemakshalve uitgaan, na te hebben geconstateerd dat de Grote Godsdienst op een onbewaakt moment in de geschiedenis opeens opgehouden was te bestaan, evenals het Inca- en het Maya-rijk lang voordien, alsook de dinosaurussen... verdwenen als sneeuw voor de zon. Hoe? Daar had men het raden naar... In zijn plotse val, alsof het was opgeslokt door een zwart gat, had het ook het boeddhisme, het christendom, het hindoeïsme en nog een hele rist andere aftandse godsdiensten meegesleurd. De hele wereldbevolking was met een diepe collectieve zucht van verlichting teruggekeerd tot de natuurgodsdiensten en begroette nu iedere dag het opkomen en ondergaan van de zon, eb en vloed, soms droogte en regen, donder en bliksem en het gekwinkeleer van vogels die nu allemaal paradijvogels heetten. Er was geen vuiltje aan de lucht meer alsof het altijd zo was geweest...

Maar dat schitterende toekomstbeeld lag nog ver weg anno 2030 toen de heer Waanders, meer dood dan levend, met zijn hoofd diep weggedoken tussen zijn schouders, op het beklagdenbankje zat, nee: wegwijnde. Het was de slotdag van zijn proces, de spanning hing loodzwaar in de lucht, weldra zou het vonnis worden uitgesproken, het zwaard van Damocles hing hem al boven het hoofd. Hij vreesde dit zwaard als het messcherpe blad van de guillotine. Tijdens de tientallen dagen die hier aan waren voorafgegaan in dezelfde zittingszaal, tjokvol mensen van de wereldpers die om geen woord te missen van deze historische gebeurtenis hun proviand hadden

meegebracht, had de heer Waanders zich ter zijner verdediging de ziel uit het lijf geschreeuwd, zozeer dat zijn stem -zijn sterkste wapen dat hem zovele momenten van glorie en furore had opgeleverd, ook al klonk hij meer staccato dan vloeiend (eerder als een rapper dan een operatenor)- het uiteindelijk begaf en hij zich alleen nog verstaanbaar kon maken op fluistertoon, wat we helemaal van hem niet waren gewend. Nu was hij nog slechts gevangene nr. 10.515, belichaamd door het menselijk gedrocht dat eens een triomfantelijk politicus was, een koorddanser van de rede die nu in een diepe valkuil was gesukkeld waar allerlei bloeddorstige roofdieren op hem loerden, klaar om hem helemaal op te peuzelen als een feestmaal. Dat hij pas de zoveelste op rij was die op het beklagdenbankje moest plaatsnemen had hij te danken aan zijn politieke immuniteit die nu pas was opgeheven. De 10.514 medebeklaagden die reeds veroordeeld werden en nu aan het wegrotten waren in de vochtige kelders die speciaal voor hen waren bijgebouwd met kostbaar overheidsgeld, genoten niet die tijdelijke bescherming en waren hem dus in lange rijen voorafgegaan. Dat waren ook allemaal partijgenoten en -leden geweest van de heer Waanders, die zij nu vervloekten want ook zij waren door zijn toedoen –zo klonk de teneur- beroofd van al hun hebben en houden, de achting van vrienden en familie, hun eigenwaarde en tenslotte hun gezondheid, die het strenge gevangenisregime (de voorhechtenis sleepte al een jaar aan) hen had ontnomen. De lange zwijgende stoet van beschuldigen die gedwee voor de beroepsrechters (die verveeld hun nagels vijlden om de tijd te doden) langstrok, kon nog het beste worden vergeleken met de drommen Auschwitz slachtoffers die hun laatste afstand aflegden. In dit Griekse koningsdrama waren zij de onschuldige slachtoffers, opgeofferd ter meerdere glorie van hun protagonist Waanders die hen als een rattenvanger van Hameln tot zich had geroepen en gebiologeerd. De Openbare Aanklager vroeg zich luidop af

of er in de naam van de hoofdbeklaagde niet een zekere voorbestemming verborgen lag, *Waanders*, terwijl hij volgens het requisitoir toch aantoonbaar leed aan *waandenkbeelden*? Met name het waandenkbeeld dat de exotische belijders van de Grote Godsdienst waren geprogrammeerd om land te veroveren ten koste van de autochtonen, hen vervolgens te knechten tot volgzame tweederangsburgers, in grote getale hun vrouwen en dochters te verkrachten en te herleiden tot broedmachines zoals ook Hitler had bedoeld met zijn beruchte ‘*Lebensborn*’ project, zodat de almacht van de Grote Godsdienst zich demografisch zou gaan uitbreiden en de oorspronkelijke religies verdrukken om hen uiteindelijk allemaal een stille dood te laten sterven. Daarbij beeldde de heer Waanders zich ook in –nog steeds volgens de aanklacht- dat de aanhangers van de Grote Godsdienst die zich gezwind vermenigvuldigden als onhoudbare fractals, snode plannen broedden om hele wijken waar volkstuintjes uit de tijd van Wim Sonneveld het straatbeeld bepaalden, plat te gooien om plaats te maken voor de bouw van steeds weer nieuwe moskeeën waar erediensten konden worden gehouden die de stichter van de Grote Godsdienst zouden bewieroken en de stichters van de meer traditionele religies in de schaduw zouden stellen. Vier van de vijf beroepsrechters (die alle aanhangers waren van de onstuitbare Grote Godsdienst) keken steels naar hun atheïstische griffier van het oer-Hollandse type en schudden meewarig het hoofd: hoe kon meneer Waanders zich zoiets in het hoofd halen?

‘Kortom, de heer Waanders lijdt aan waandenkbeelden, zoveel is zeker’ concludeerde de Openbare Aanklager.

‘Dit is geen moment om taalspelletjes te spelen’, zei de voorzitter met lijzige stem –de Openbare Aanklager terechtwijzend- ‘we zijn hier om recht te spreken, niet om onze virtuositeit qua taalbeheersing wereldkundig te maken.’

Hij wilde de meeluisterende persmeute geheel volgens deontologie voorhouden dat dit geen politiek proces was, zoals destijds het proces tegen Slobodan Milošević naderhand werd afgedaan –door sommigen althans- nee, dit was geen farce maar rechtspraak gebaseerd op de tot dusver onaantastbare grondbeginselen van het Romeinse Recht die niettemin hoe langer hoe meer bedreigd werden door de regeltjes van de sharia-wetgeving.

De advocaten van de verdediging zaten te knikkebollen, zij konden de draagwijdte van het verdict dat komen ging bij voorbaat inschatten. Hun cliënt zou worden genuilkorfd, dat was boven alle twijfel verheven, hetgeen eigenlijk niet meer hoefde aangezien hij zijn stem grotendeels was kwijtgespeeld na zich dagenlang schor te hebben geschreeuwd. Een bijdrage aan het proces die op de rechtbank de inwerking had van een roepende in de woestijn, ook al heette die woestijn voorlopig nog Nederland en groeiden er in de wilde natuur nog steeds slechts naald- en loofbomen en vooralsnog geen palmbomen, ook al was de bevolking er door natuurvorsers voor gewaarschuwd dat die drastische klimaatveranderingen er zaten aan te komen, langzaam maar zeker. De invasie van de palmbomen had zich in gang gezet in de Sahara (door geen enkele Erwin Rommel tegengehouden) en plantte zich via Spanje en Zuid-Frankrijk voort richting Lage Landen, beetje bij beetje, kilometer per kilometer. Limburgse palmbomen als toeristische trekpleister zouden de heer Waanders allicht tot waanzin drijven. Maar voorlopig hadden de gerechtspsychiaters hem toerekeningsvatbaar voor zijn daden verklaard, uitgebreide studie van het Heilige Boek van de Grote Godsdienst had hem nog lang niet gek gemaakt, nee. Men had voor alle zekerheid zelfs een lobotomie bevolen en letterlijk onder zijn hersenpan gekeken en tot woede van menig vijand verklaarde men daar alles in prima staat en werking. Die ingreep was echter tamelijk overbodig gebleken want toen men hem achteraf ook nog eens

een IQ test afdam scheerde hij daarbij hoge toppen. De ondervrager moest even gniffelen toen de vraag langskwam “of meneer Waanders wist wat een lobotomie was?”

‘Jazeker’, antwoordde hij geprikkeld, ‘want zoiets heb ik gisteren tot mijn leedwezen nog moeten ondergaan. Een lobotomie is een operatieve ingreep in de grijze hersensubstantie, bij mij echter betrof het eerder een algemeen nazicht.’

‘U scoort opnieuw een punt met deze test’ zei de ondervrager. De heer Waanders protesteerde echter hevig tegen deze gang van zaken met een wegwerpgebaar.

‘Wilt u deze vraag alstublieft vervangen door een andere?’ vroeg hij met klem. ‘Ik ben een eerlijk politicus en wil dan ook een eerlijk eindresultaat behalen en achteraf niet te horen krijgen dat ik punten cadeau kreeg. Dat zou afbreuk doen aan mijn reputatie werkelijk intelligent te zijn.’

‘Ik begrijp het’ zei de ondervrager begripvol.

Hij zocht in zijn papieren een reservevraag en vond die.

‘Hm, deze vraag is een kolfje naar uw hand, denk ik’, zei de ondervrager, ‘wie was de moordenaar van Theo van Gogh, de betreunde cineast?’

‘Is dit een IQ-test of een ordinaire quiz?’ vroeg Waanders verongelijkt. ‘Dit is zo makkelijk: Mohammed natuurlijk!’

De Officier van Justitie die toezag op een correcte toepassing van de test viel uit naar de heer Waanders met een stem vol venijn.

‘Meneer Waanders! Weest u nu eens eerlijk: Was dit een *‘slip of the tongue’* of gewoon een lapsus?’

Het gehalte aan decibels waarmee de magistraat zijn vraag had afgevuurd deed de heer Waanders terugdeinzen alsof een zucht hete Saharawind een handvol kriebelende zandkorrels in zijn aangezicht had geblazen.

‘Heu, neemt u mij niet kwalijk, is dit een nieuwe vraag die deel uitmaakt van de test? Telt die ook mee voor punten?’

‘Verkoop nu geen onzin meneer Waanders, alstublieft, u begrijpt mij best...’

‘Bijlange na niet’, zei Waanders met zoveel beschamende eerlijkheid dat zijn anders krijtwitte wangen een blos tevoorschijn toverden, ‘*lapsus* zei u, sorry, maar dat woord ken ik niet, zover reikt mijn kennis heus niet.’

Hij verschoof wat ongemakkelijk op zijn stoel.

‘U antwoordde toch met ‘Mohammed’ op de laatste vraag?’

‘Inderdaad’, zei de heer Waanders ferm, ‘ik durf er mijn hoofd om verwedden dat die moordenaar van van Gogh die hem doodde door een slagersmes in zijn borstkas te planten waarlijk Mohammed heette. Is dat niet zo soms?’

‘Niet helemaal’, zei de Officier van Justitie schoolmeesterachtig, de dader heette niet ‘Mohammed’ maar ‘Mohammed B.’, voluit ‘Mohammed Bouyeri’.

‘Nou en?’ viel Waanders uit de lucht. ‘Is dat niet hetzelfde dan?’

‘In geen geval’, blafte de Officier van Justitie, ‘ik betrap u hier opnieuw op een fundamentele denkfout die typerend is voor u...’

‘Verklaar u nader’, verzocht Waanders, strijdvaardig zoals steeds.

‘U dient uiterste voorzichtigheid te betrachten in het gebruik van de naam Mohammed’, onderstreepte de magistraat, ‘die heeft een sacrale betekenis die verwijst naar de Profeet, grondlegger van de door onze staat erkende islamgodsdienst die de ambitie heeft om een staatsgodsdienst te worden. Wanneer u dus zegt dat de moordenaar van van Gogh ‘Mohammed’ was dan lijkt het alsof u daarmee de Profeet bedoelt...’

‘Ach, Mohammed de Profeet of Mohammed Bouyeri’, riposteerde Waanders, ‘dat is toch één pot nat? Deze beide verwisselen zou eigenlijk teveel eer zijn voor de Profeet die per definitie een massamoordenaar was. Dat zou u wel duidelijk worden indien u de Koran eens grondig zou doornemen. Die

Profeet van u was een koelbloedig zwaardvechter zonder scrupules en een antisemiet van het zuiverste water die bij één gelegenheid niet minder dan vijftig joden liet onthoofden zonder dat die iets hadden mispeuterd. Indien de Profeet met een teletijdmachine naar de dag van vandaag zou worden geteleporteerd en de hoedanigheid van Nederlands staatsburger zou krijgen dan zou het uw, ja *uw* (Waanders veerde recht en wees met een priemende vinger naar zijn tegenstander) verdomde plicht zijn om hem aan te klagen! En zoals Bouyeri één keer levenslang kreeg aangesmeerd als zijn verdiende loon voor het ombrengen van onze Hollandse Visconti, zou de strafmaat voor de Profeet minstens vijftig keer levenslang moeten bedragen, één keer levenslang voor elke jood die hij het leven ontnam! Nog afgezien van al zijn andere slachtoffers.’

‘Ik neem hier akte van en laat dit opschrijven om bij de rest van de aanklacht te voegen’ zei de Officier van Justitie.

De afnemer van de IQ test nam het weer van de magistraat over nadat die in zijn fauteuil onderuitzakte en weer tot bedaren kwam door het uiteinde van zijn potlood tussen zijn tanden stuk te bijten.

‘Ik ondertussen moet besluiten dat u het antwoord op de laatste vraag dus fout had’, zei hij, ‘Mohammed is immers niet hetzelfde als Mohammed Bouyeri, laat staan Mohammed B.’

‘Mohammed B., C. of A., het zal me wat’, zei Waanders moe getergd. ‘Ik prijs me vooral gelukkig dat hoewel ik geen hoogvlieger ben op het vlak van IQ tests ik op het vlak der emotionele intelligentie toch de meerdere ben van uw werkgever die zich opwerpt als beschermheer van maffiose godsdienstfanaten...’

Toen de heer Waanders geradbraakt op de laatste zitdag van zijn rechtszaak verscheen met een droge mond van uitputting na een zoveelste scheldtirade die hem bijna fataal werd (en in tegenstelling tot bij Christus aan het Kruis was hier geen wacht

die hem ter verlichting middels een spons aan een stok wat vocht toediende, nee, hier zat hij eenzaam en alleen op het beklagdenbankje als een gewond dier, door God en iedereen verlaten) viel het hem ternauwernood op dat zijn uitpuilende dossier dat voor de heren rechters –verspreid over vier kloeke stapels- uittorende, alweer in omvang was toegenomen. Eén van zijn acht advocaten die als een haag achter hem hadden postgevat boog zich over zijn schouder om hem iets in het oor te fluisteren.

‘Meneer Waanders, mag ik even uw aandacht...?’

Waanders ontwaakte een ogenblik uit zijn lethargie en wierp hem een ijzingwekkende blik toe die de raadsman liet denken aan het personage Hannibal Lecter uit de film *‘The silence of the lambs’* en hem even deed verstijven.

‘...Sta mij toe u te vragen: Heeft uw partijbestuur onze achterstallige erelonen reeds vereffend?’

Deze vraag had op de beklagde de uitwerking van een nieuwe mokerslag en brak opnieuw zijn net vertoonde weerbaarheid.

‘Ik garandeer u’, zei hij met een grafstem, ‘als jullie mij weten te verlossen uit de klauwen van justitie dan zal u uw gewicht in goud verdiend hebben...’

‘Wij verkiezen liever harde contanten’, zei de advocaat onverbiddelijk, ‘en wel meteen!’

Die laatste opmerking ontlokte Waanders een zwakke glimlach die terstond verloren ging in een sombere gelaatsuitdrukking.

‘Hoezo meteen? Ik zit hier fraai in mijn gevangenisplunje, net niet geketend aan handen en voeten. U houdt mij toch niet voor een peetvader die vanuit deze positie in staat is om één of andere rechterhand naar dit Paleis van Justitie te dirigeren om u een valiesje vol cash te overhandigen? Ik ben een integer politicus, weet u wel?’

‘Pardon, mag ik u er even op wijzen... u *was* een integer politicus, vandaag bent u nog slechts twee dingen: een beklagde en een cliënt van mij, dat laatste tenminste zolang ik

er voor betaald word. Als u zich dat niet meer kan veroorloven dan ga ik nog liever voor het uitschot van de onderwereld aan de slag en kan u zich beter een *Pro Deo* uitzoeken.’

De heer Waanders had inderdaad geen rooie duit meer om zijn rechtspleging mee te betalen maar in plaats van dat grif toe te geven besloot hij de eer aan zichzelf te houden en te doen alsof hij zijn batterij advocaten zelf de laan uitstuurde.

‘Weet u wat, meester? Ik onthef u en uw confraters meteen van jullie taken. Voortaan zal ik mezelf verdedigen, al schaar ik mij daarmee in het weinig benijdenswaardige rijtje van mensen als Milošević en Saddam Hoessein zaliger.’

‘Ik wens u veel geluk’, zei de advocaat eerder sarcastisch dan van harte, ‘maar als u het mij vraagt dan maakt u geen schijn van kans. U bent het zwarte schaap van de Nederlandse samenleving. Om de zoveel tijd hebben de mensen een zondebok nodig om op het offerblok te leggen en zo het eigen geweten te sussen. U bent er gloeiend bij en gaat een lange straftijd tegemoet, te danken aan uw hardnekkigheid. Misschien dat alleen een inderhaaste bekering tot de islam uw vel nog kan redden...’

De heer Waanders zag het doembeeld van de isoleercel al voor zich want uiteraard zou hij ook in de gevangenis zijn grote mond niet kunnen houden en met ideologische tegenstanders in de clinch gaan. De isoleercel zou zijn einde betekenen omdat het vechten tegen een vijand die aanspreekbaar was de heer Waanders zijn tweede natuur was. In de isoleercel zou hij ook daarvan beroofd worden en geheel aangewezen zijn op zichzelf. Dat zou hetzelfde zijn als eindeloos lang jezelf in de spiegel in de ogen kijken tot je jouw eigen spiegelbeeld ziet oplossen. Er was geen ontkomen aan, de heer Waanders zou, levenslang waarschijnlijk, worden toevertrouwd aan de strengst beveiligde gevangenis, als een regelrecht gevaar voor de maatschappij. Na tientallen gratieverzoeken te hebben ingediend bij het Huis van Oranje zou hij op hoge leeftijd misschien kunnen vrijkomen, of

misschien wel helemaal niet, indien het koningshuis zou hebben plaatsgemaakt –niet voor de republiek natuurlijk- maar voor een streng regime van ayatollahs zoals de heer Waanders in een schrikwekkend visioen voorzag. Dat was als kiezen tussen de cholera en de pest want als hij in het beste geval nog vrij kwam in de eindspurt naar de dood welk kiespubliek zou hij dan als hoogbejaard politicus nog kunnen bekoren? De heer Waanders was een verstokte wereldverbeteraar en wilde zo niet de wereld, dan toch zijn geliefkoosde Europa redden van een gigantische eindstrijd tussen moslims en niet-moslims, een Armageddon gelijk. Alleen als hij op vrije voeten bleef kon hij misschien nog slagen in die opzet. Terwijl de heer Waanders dit bedacht sommeerde de griffier die was gaan rechtstaan alle aanwezigen in de zaal zijn voorbeeld te volgen uit eerbied voor de zetelende rechters. Allen voldeden plichtmatig aan het verzoek, alleen de heer Waanders niet. Hij bleef keurig zitten waar hij zat met een domme grijns op zijn gezicht en wreef zich vergenoegd in de handen. Zijn weerspanningheid werkte bij de griffier als een rode lap bij een stier.

‘Meneer Waanders!’ brieste hij. ‘Het is niet omdat u de hoofdbeklaagde bent dat u niet hoeft recht te staan!’

‘Ik weiger!’ antwoordde Waanders met een klok van een stem waar hij zelf van schrok.

Daarstraks was hij zijn stem nog kwijt maar nu hij een naar zijn eigen bescheiden mening geniaal plan had bekokstooft dat alle afleveringen van *‘Prison Break’* samen het nakijken gaf had hij zijn zelfvertrouwen herwonnen en kennelijk daarmee ook zijn stem, tot opperste verbazing van iedereen die zijn herrijzenis aanschouwde. Terwijl hij daarnet nog de houding aannam van het deerniswekkende slachtoffer van een gerechtelijke dwaling toonde hij nu de onvervalste allure van een triomfator. Dat was ook de griffier niet ontgaan. Meer onzeker nu, en hem op een ietwat mildere toon aansprekend vervolgde die:

‘Meneer Waanders, smaad aan de rechtbank kan u op een extra straf komen te staan. Mag ik u alstublieft verzoeken ook even uit respect voor dit Hof recht te staan zoals de eeuwenoude regels dat voorschrijven?’

Dat smekende woordje ‘alstublieft’ klonk de heer Waanders als muziek in de oren en nodigde hem als het ware uit te volharden in de boosheid. Hij voelde zijn natuurlijke heersersmentaliteit opspelen en rook zijn kans op het elimineren van het gevaar waaraan hij al die tijd had blootgestaan: het gevaar te worden verbannen uit de samenleving. Dat zou niet gaan gebeuren omdat de heer Waanders had besloten zich de tactiek van de kameleon eigen te maken.

‘Kijk’, oreerde Waanders vol goede moed, ‘ik weiger recht te staan voor deze wereldlijke rechters omdat de enige die respect verdient de hemelse rechter is, namelijk *Allah, de Allerhoogste!*’

De zaal was met verstomming geslagen, je kon een speld horen vallen in het publiek. Iedereen fronste de wenkbrauwen en keek de heer Waanders ontzet aan alsof ze hem er van verdachten zijn verstand te hebben verloren. Hij was er zich van bewust een meesterlijke zet te hebben gedaan die de netelige situatie in zijn voordeel zou laten kantelen. De Voorzitter van de rechtbank gebaarde iedereen weer te gaan zitten. Dat was niet moeilijk want de helft van de aanwezigen waren aanhangers van de heer Waanders die er getuige van wilden zijn hoe hun voormalige idool aan stukken zou worden gereten door een quasi sharia rechtbank (zoals gezegd waren vier van de vijf rechters openlijk islamitisch) en nu haast bezweken aan een appelflauwte en inderhaast steun zochten bij de armleuning van hun stoel. De andere helft van het publiek bestond uit fanatieke moslims die daar met hetzelfde oogmerk zaten samengetroeft en dolgraag wilden revanche nemen voor de verloren slag bij Poitiers. Ook zij wisten zich geen raad met

deze bekentenissen van hun aartsvijand en waren even het noorden kwijt, zo niet het oosten.

‘Verklaar u nader!’ zei de middelste rechter die met het Romeinse Recht jongleerde maar er stiekem voorstander van was het sharia recht in te voeren, niet enkel voor zijn islamitische medemens maar ook voor de Nederlandse Jan modaal. De gemiddelde kruidenier, de Zeeuwse mosselkwekers, de dijkbouwers, de handelaars in tulpenbollen en drop, de kaasboeren... allen zouden ze zich mettertijd moeten gaan onderwerpen aan de wetten van Allah, de Allerhoogste, hoger dan het Rijk der Nederlanden of de Oranjes, laat staan de Europese Commissie of het Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg dat desnoods door horden imams zou worden omsingeld zodat geen Hollandse keuterboer er nog heen kon om zijn beklag te doen. Dat zou dan evenmin via het internet kunnen natuurlijk want de almachtige sharia voorzag dat ook het internetverkeer aan banden zou worden gelegd. Gedaan met internetbankieren, beurstransacties, pornosites, virtuele homo-ontmoetingsplaatsen, islam-kritisch chatroomgezwets, duivelse kansspelen, accurate weersvoorspellingen, politieke fora, sociale netwerken, veilingkoopjes, bedenkelijke boekrecensies, algemene nieuwsgaring... Hel en verdoemenis!... Heel die PC santenboetiek zou uit het raam worden gezwierd en simpelweg worden vervangen door een gaaf exemplaar van de Koran, als dat niet mooi was!

Voorvoelende hoe benepen en uitzichtloos zijn situatie er ging uitzien als hij hetzelfde vertrouwde discours zou blijven hanteren had Waanders ter plekke een meesterzet voorbereid, zeg maar plan B in gereedheid gebracht. Hij herinnerde zich een voorval uit lang vervlogen tijden waarbij een moslim-advocaat in opspraak kwam nadat hij had geweigerd uit eerbied voor de rechter te gaan rechtstaan, een daad van verzet die hij verdedigde met te zeggen dat gewone stervelingen –ook al zijn

die rechter- deze eerbied niet verdienen omdat die alleen Mohammed de Profeet toekomt en Allah, zijn Schepper. Met dus halsstarrig te blijven zitten wilde de moslim-advocaat zijn devotie voor Allah flink in de verf zetten. En dat was hem aardig gelukt, het was al van sedert Willem de Kooning geleden dat er nog iemand zo kwistig met verf was omgesprongen. De advocaat van Allah zat daar pronkend en rein terwijl allen rondom hem die kaarsrecht stonden uit ontzag voor de rechter wel vol leken gekliederd met rode verf... En wee degene die de stoutmoedige moslim-advocaat zou durven terechtwijzen want indien hij ieders voorbeeld zou navolgen en als een mak lammetje mee zou acteren met de massa en ook zou rechtstaan op de vingerknip van de griffier, wat voor mallotige indruk zou hij dan wel niet maken op het alziende oog van Allah die het hele gezelschap van daarboven nauwlettend gadesloeg? Met deze stunt te imiteren hoopte Waanders een koerswijziging te demonstreren waarmee hij in één klap al zijn vijanden voor zich zou inpakken, in de eerste plaats de rechtbank die –zo hoopte hij te kunnen voorspellen- hem uit erkentelijkheid onmiddellijk weer op vrije voeten zou stellen.

‘Ik weiger voor jullie recht te staan’, zei Waanders verbeten met een stem als een klok –zijn hernieuwde hoop had zijn stembanden gesmeerd als ambrozijn- ‘omdat ik van mening ben dat alleen Allah het verdient dat mensen voor Hem rechtstaan, zoals de overlevering van de Profeet ons dat influistert. Ik respecteer enkel het hemelse gezag en veronachtzaam het wereldse...’

‘U neemt ons toch niet in de maling?’ vroeg de centrale rechter die het hoogste woord voerde stomverbaasd. ‘Volg ik u goed als ik zeg dat u in de gevangenis tot inkeer bent gekomen en u zich finaal tot onze godsdienst hebt bekeerd?’

De heer Waanders, die goed op dreef was, voelde aan dat het dikke ijs aan het breken was en wilde thans de genadeklap uitdelen aan allen die meenden dat het onmogelijk voor hem

was zich alsnog te verzoenen met zijn gedoodverfde aartsvijand.

‘Sterker nog’, zei de heer Waanders met een flinke scheut pathos in zijn stem, ‘ik verzoek de rechtbank mij niet langer aan te spreken met meneer Waanders maar met mijn zelfgekozen islamitische naam. Maar al te graag wil ik alle schepen achter mij verbranden en mij ontpoppen tot de meest vrome en fanatieke moslim die er op deze aardkloot rondloopt... Voortaan wil ik door het leven gaan als Mohammed... Mohammed de Tweede welteverstaan!’

Het was een schot in de roos! Met deze laatste uitspraak had de heer Waanders, voortaan bekend als Mohammed de Tweede, de zaal in vuur en vlam gezet: zijn oude achterban maakte veel misbaar, sommigen vielen van hun stokje, anderen barstten in snikken uit, een enkeling zette het op een gillen. Onder de aanwezige schare moslims begonnen er ook een flink aantal te wenen, maar dan van geluk en niet van verdriet, zij dankten Allah voor zoveel goedgunstigheid en prezen de beklagde om zijn wonderbaarlijke genezing. De genezing van zijn haat die hen zovele jaren tot doelwit had gemaakt. Er heerste zoveel kabaal in de zaal dat de centrale rechter zijn voorzitterskamer moest gebruiken en hem aan spaanders sloeg vooraleer hij het publiek weer in bedwang kreeg. Op dit moment was het lot van de bekeerling nog onzeker tot op het moment dat, tot zijn onbeschrijflijke geluk, een islamitische godsdienstwaanzinnige die zich ook op de zitting bevond, zich met volle overtuiging in de zaak ging mengen. Het betrof een oliesjeik uit Dubai die speciaal met zijn privéjet was komen overvliegen om met eigen ogen te aanschouwen hoe meneer Waanders, die zich nu met trots Mohammed de Tweede liet noemen, als vijand nr. 1 van de islamitische wereldgodsdienst aan de schandpaal zou worden genageld.

‘Bij Allah!’ krijste hij uitzinnig. ‘Mijn visioen wordt bewaarheid! Gisteren nog droomde ik dat op dit proces de Mahdi zich aan de wereld zou manifesteren... Wie kon vermoeden dat die zou incarneren in het lichaam van de beklagde? Dit is het levende ultieme bewijs dat het Goede het Kwade altijd schaakmat zet en overwint! De schurk Waanders heeft plaatsgemaakt voor de islamitische Messias! De oude verdelger van ons geloof heeft zich nu plechtig voorgenomen datzelfde geloof naar eenzame hoogten te stuwen en zo de wereldvrede te bewerkstelligen... Omdat... Nu zal worden aangetoond dat de Messias niet christelijk is of joods of boeddhistisch maar louter islamitisch iedereen voor onze godsdienst zal zijn gewonnen. Afgelopen dus met die aanslepende godsdienstvetes! De islam is het universele geloof en de heer Waanders –pardon- Mohammed de Tweede, is zijn verkondiger! Laat de bazuinen schallen en schakel alle persbureaus in zodat dit grote nieuws als een lopend vuurtje de wereld kan rondgaan! Hier voor ons staat, in volle glorie, de onkreukbare Mahdi, onze Verlosser die voor ons de wereld gaat veroveren en onze joodse en christelijke tegenstrevers voorgoed op hun nummer gaat zetten! Werpt u nederig voor hem in het stof –wat zeg ik!- werpt u voor hem op de betontegels van deze Hollandse rechtbankzaal en dank Allah voor zijn grootsheid die hij tentoonspreidt door middel van Zijn nieuwe afgezant!’

Tegen zoveel verbale overredingskracht hadden de aanwezige moslims geen verweer; ootmoedig deden ze wat er van hen verlangd werd en wierpen ze zich languit neer voor de voeten van hun protagonist, hun voormalige vijand en vervolger die nu, luidens de ontboezemingen van de visionair, zijn masker aflegde en zijn ware gelaat liet zien, het gelaat van hun verlosser! De moslims kronkelden over de grond als bezetenen en schudden en schokten met hun ledematen, ze raakten allen buiten zinnen van vervoering, sommigen raakten gaandeweg in trance. De kersverse Profeet zelf kreeg er kippenvel van, zijn

nekhaartjes gingen er van overeind staan en een geweldige sensatie maakte zich meester van zijn lichaam, zijn huid ging er van tintelen van kop tot teen en inwendig brandde een warme gloed van voldoening. Een betere begunstiger had hij zich niet kunnen indenken! Deze godsdienstfanaticus zou hem zeker uit het hol van de leeuw bevrijden, zoveel was zeker! De vrije doorgang was eigenlijk al verzekerd, hij hoefde alleen nog maar in stijl afscheid te nemen van zijn penibele situatie. In plaats van een steile duikvlucht te nemen richting de voeten van Mohammed de Tweede ging de oliesjeik meer conform zijn waardigheid behoedzaam voor hem door de knieën. Met bevende stem prevelde hij de smeekbede:

‘O Profeet, mag ik uw kleed kussen?’

‘Vergist u niet’, zei Mohammed de Tweede onbedoeld laconiek, ‘dit is een driedelig pak van kledinggigant C&A...’

‘Maakt niet uit’, zei de oliesjeik met slaafse mimiek, ‘als ik u maar gepaste eerbied mag betuigen. Laat mij mijn vreugdetranen met uw broekspijpen deppen... Kom met mij mee naar mijn thuisland, O Mahdi, daar zal ik de helft van mijn fortuin aanwenden om de grootste moskee te bouwen om uw wederkomst op Aarde op gepaste wijze te vieren...’

‘Als ik nu niet op mijn tellen pas beland ik in plaats van in het zonnige Dubai nog in een vochtige cel’, dacht Mohammed de Tweede, ‘maar niet getreurd nu, alles laat vermoeden dat ik aan dit ellendige noodlot kan ontsnappen en aan een nieuwe episode in mijn turbulente leven kan beginnen. Ik heb er altijd van gedroomd om premier van dit land te worden maar de verrijzenis van Mohammed? Nee, dat nooit! Een bewijs te meer’, dacht hij cynisch, ‘dat die voorganger van mij – Mohammed van Mekka en Medina- eveneens een schijnprofeet was en een eersteklas volksverlakker, als ze er zo eenvoudig intrappen, nou zeg... er is niet veel voor nodig, kennelijk, om tot Profeet te worden verheven!’

Hoewel, Mohammed de Tweede bedacht opeens dat destijds vaak de grootste vijanden van het christendom, denken we maar spontaan aan Augustinus en Saulus de christenvervolger, later uitgroeiden tot de grootste begunstigers van de christenheid, Augustinus als kerkvader en Saulus als de apostel Paulus, die de Kerk dankzij zijn vele reizen haar grote doorbraak bezorgde... Het kon verkeren...

‘Mag ik u vragen, meneer Waanders...?’

‘Mohammed de Tweede!’ corrigeerde de beklagde zijn rechters.

‘Hoe durft u onze Profeet te beledigen!?’ viel de oliesjeik hem bij. ‘Dit is je reinste blasfemie!’

‘Euh, pardon, Mohammed de Tweede’, verbeterde de rechter zichzelf, ‘mag ik u vragen –Mohammed de Tweede- hoe u er toe gekomen bent de islam, onze godsdienst, te omarmen?’

‘Hm, dat is ongeveer hetzelfde als aan Jezus vragen wanneer hij het christendom heeft ontdekt’, zei Mohammed op belerende toon, ‘of aan Mozes vragen welke voordelen hij ziet in de Thora, maar goed, enige uitleg is hier wel op zijn plaats, al was het maar om er voor te zorgen dat er bij de aanwezige journalisten hier ook morgen brood op de plank komt... Kijk, voor mijn voorhechtenis periode was ik een parlementariër die godganse dagen in het politieke halfroond sleet en eenmaal thuisgekomen slechts weinig tijd overhield om zich in de heilige geschriften te verdiepen. Ik heb de Koran dan ook in een sneltreinvaart gelezen en er alleen die passages uit onthouden die belastend zijn voor de religie die zij voorstaat. In mijn cel echter was er tijd zat om mij grondiger in deze boeken te verdiepen en er een vergelijkende studie van te maken. Kortom: Ik heb de Thora, Het Nieuwe Testament en de Koran nauwkeurig gelezen met engelengeduld, hen naast elkaar gelegd, ze herlezen, doorgelicht, geanalyseerd en uiteindelijk... doorzien.’

‘En u bent er wijzer van geworden?’ vroeg de Voorzitter.

‘Heiligschennis!’ kwam de oliesjeik furieus tussenbeide. ‘Onze Profeet Mohammed de Tweede is immers alwetend, zo u dit in twijfel trekt bent u een afvallige en een godslasteraar!’

‘Kalmpjes aan!’ zei de rechter terechtwijzend. ‘Of ik veroordeel u wegens blasfemie omdat u de Profeet zo vaak onderbreekt!’

‘Ik heb er inderdaad wat van opgestoken’, zei de nieuwbakken Profeet, ‘ik heb leren een onderscheid maken tussen de god van de joden, Jahweh, die van de christenen, God, en die van de moslims, Allah.’

‘Maar zijn dat dan geen drie verschillende benamingen voor dezelfde godheid?’ vroeg de rechter met oprechte belangstelling.

‘Ja en nee’, zei Mohammed de Tweede, ‘het komt hier op neer: De god van de joden, Jahweh, is louter een bestraffende god en die van de christenen is een verzoenende god terwijl die van de moslims –hoe zal ik het zeggen- mijn inziens het meest in overeenstemming is met het humanisme van de vrije wil, hij laat de mensen immers meer keuzes toe... Want wat heb je tenslotte aan een geloof dat je er min of meer van in je wieg toe dwingt het aan te hangen? Ik bedoel: Waar zit de uitdaging dan nog? Het ideale geloof dient de mens volgens mij altijd de keuze te laten tussen goed en kwaad. De god van de joden daarentegen, de strenge Jahweh, is een zo vreesaanjagende godheid dat het al heel moeilijk is om niet in het gareel te lopen... Iedereen die Hem mishaaide immers bezorgde Hij hel en verdoemenis. Voorbeelden te over: De allesverwoestende zondvloed die niemand spaarde, behalve Noah en zijn medeopvarenden op de Ark; de zeven plagen die het faraonische Egypte teisterden; de steden Sodom en Gomorrah die –omdat ze poelen van verderf zouden zijn geweest- door de aarde werden verzwolgen; Lot die in een zoutpilaar veranderde... Deze alziende god die zijn schepselen voortdurend nauwlettend in het oog houdt laat geen enkele misstap van zijn volgelingen

toe. Deze leiden hun leven als in een hel, weliswaar met de zekerheid in het hiernamaals het paradijs in de schoot te krijgen geworpen. Ja, dat laatste mag u vrij letterlijk nemen want om die hemel te verdienen hebben ze hoegenaamd niets hoeven doen. Tenminste, heel hun leven lang waren ze zo vol angst en beven voor deze god-politieman dat ze bewust elke kans op een bekeuring uit de weg gingen, niet zozeer uit spontane vroomheid maar vanuit een soort van aangekweekte vrees. Is het dan nog wel verdienstelijk om achteraf zo'n hemel te verdienen? Mij dunkt van niet. De jood die de Thora naar de letter wil opvolgen komt immers haast nooit in de verleiding om de geringste fout te begaan, de Here God zou het maar eens moeten zien en hem terstond veroordelen! Allicht zou er dan bliksemsnel een soort van sint-elmsvuur uit de hemel neerdalen om hem levend te verbranden, of misschien zou de aarde voor zijn voeten splijten om hem van kop tot teen op te slokken, in een ommezien – zo gebeurt! Tja, zo'n wrede godheid –die enkel in het dodenrijk van de precolumbiaanse cultuur zijn gelijke kent- maakt de schepselen die in Hem geloven vast zo gedeprimeerd dat ze zich uitsluitend nog in naargeestige zwarte kledij willen hullen en rusteloos over de aarde gaan rondzwerven, misschien wel in de hoop om toch ergens een schuilplaatsje te vinden tegen Zijn alziende oog, dat als een Orwelliaanse 'Big Brother' avant la lettre iedereen onder de knoet houdt...'

'Hm, niet slecht bedacht', zei de centrale rechter knikkend, alsof hij ermee instemde, 'en de god van de christenen, kan hij genade vinden in uw ogen?'

'Al evenmin', zei Mohammed de Tweede die zijn titel van Profeet alle eer aandeed, 'maar om een andere reden. Terwijl de god van de joden hen inprent dat ze hardvochtig moeten zijn voor de slechteriken in hun midden, drukt de god van de christenen zijn schaapjes juist op het hart dat ze vooral *hardvochtig moeten zijn voor zichzelf en mild voor de vijand.*

Wat leert ons immers het Nieuwe Testament? “Als de vijand u slaat op de ene wang, keer hem dan ook de andere wang toe”. Toen Judas Iskariot zijn leermeester Jezus uitleverde aan de Romeinen voor een luttele dertig zilverlingen was de goddelijke arrestant inschikkelijk met zijn deerniswekkende lot en toen hij een paar dagen later al zieltogend aan het Kruis hing tussen twee moordenaars, hevig bloedend en gezeseld met doorntakken, riep hij stoïcijns “O Heer, vergeef het hen want zij weten niet wat zij doen!” om even later de geest te laten, na geen enkele ontsnappingspoging te hebben ondernomen, laat staan te hebben overwogen. Het had een ondermaatse horrorparodie kunnen zijn nog voor de ontstaansgeschiedenis van Hollywood maar helaas was dit alles bittere ernst. De overlevering wil wel dat Jezus, na deze kelk tot de laatste druppel te hebben leeggedronken, hiermee Zijn plaatsje in de hemel heeft verdiend, aan de rechterhand van God. Ziedaar kort samengevat de lotsbestemming van de christenmens: berusting en slaafse onderworpenheid zonder een greintje strijdlust. Want is dat niet de uiterste consequentie van gelovig zijn? In alles de trendsetter van dat geloof na te volgen? Terwijl Mozes een toonbeeld was van dappere onverzettelijkheid –met één teken van zijn staf opende hij de Rode Zee en met een tweede teken sloot hij de waterpartijen over de hoofden van een legioen Egyptische soldaten om ze de verdrinkingsdood te laten sterven- zo was Jezus het archetype van de goedmoedige gewetensbezwaarde die nog geen vlieg kwaad zou doen. Omdat zijn engelachtige goedheid een voorafspiegeling is van het paradijs waarin bewoners elkaar tutoyeren en lief zijn voor elkaar willen maar al te graag ontelbare volgelingen in zijn voetsporen treden. Door hem na te bootsen en geweldloos verzet te prediken denken de meesten reeds met één been in de hemel te vertoeven. Daarbij verliezen ze wel één ding uit het oog: dat dit ondermaanse voortdurend blootstaat aan de

verlokkingen van het kwade dat met geweldloos verzet *alleen* niet valt te bezweren.'

'En daarom acht u de Koran beter?' probeerde de centrale rechter. 'En het islamitische geloof meer aanbevolen om te belijden?'

'Precies', beaamde Mohammed de Tweede zonder blikken of blozen, 'tot dat rijke inzicht ben ik gekomen in mijn gevangenis na mij grondig in dat boek te hebben verdiept. Uit de Koran immers kan je onmetelijke goedheid putten, om daarmee al je vrienden te bejegenen en al degenen die het geloof in jouw Opperwezen gunstig gezind zijn; maar je kan er ook onuitputtelijke kracht uit puren om daarmee de vijanden van jouw geloof mee te verslaan. Zie het zo: het Oude en Nieuwe Testament zijn kruidenierswinkeltjes met achter de toonbank een norse verkoper die jou slechts datgene wil verkopen wat hij geschikt acht voor jouw welbevinden terwijl de Koran een supermarkt is waar je vrijelijk met je winkelkarretje tussen de rijk gevulde rayons kan struinen om er alles uit te halen wat je op dat moment denkt nodig te hebben om vooruit te komen in het leven.'

'Allah zij geprezen!' zei de centrale rechter en Voorzitter. 'Ik heb nog nooit iemand zo een schitterende verdediging van ons geloof weten ten gehore brengen!'

Tot tranen toe geroerd wendde hij zich tot de griffier:

'Hebt u dit alles goed opgetekend zodat dit kan bewaard blijven voor het nageslacht?'

De griffier knikte bevestigend.

'Ik heb er meteen de Arabische vertaling naast gezet' pochte hij.

'Goed zo!'

Nu liet de rechter zijn stem door de zaal galmen:

'We trekken ons even terug voor beraadslaging en om de strafmaat te bepalen, over een kwartiertje zijn wij terug om uitspraak te doen!'

Strafmaat? Uitspraak? Voor de heer Waanders, alias Mohammed de Tweede, was het alsof hij het in Keulen hoorde donderen. In een weinig tijd had hij zijn rechters op het verkeerde been gezet door zich van volksagitator te ontpoppen tot nieuwe Profeet en net toen hij zich verbeeldde aardig te zijn geslaagd in die opzet sloeg men hem opnieuw om de oren met weinig geruststellende woorden. Opnieuw brak hem het angstzweet uit. Doch enkele devote moslims die in hem de nieuwe Mohammed herkenden en dus wel in de val traptten zagen dat hij het benauwend warm kreeg en slopen op de onbeheerd achtergelaten paperassen van de rechters toe en bemachtigden elk een stapeltje papieren waarmee ze hem aan weerszijden wat koelte begonnen toe te wuiven, als ware hij een maharadja. Na een flink aantal martelende minuten die voor Mohammed de Tweede wel een eeuwigheid leken te duren kwamen de rechters weer uit hun coulissen tevoorschijn om hun vonnis te openbaren. De Voorzitter kuchte even voornaam.

‘Na wijs beraad zijn wij tot de slotsom gekomen dat de beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan... euh...’

De rechter begon vervaarlijk te hoesten.

‘Verdorie, die stevige verkoudheid blijft maar opspelen’ liet hij zijn gehoor weten, ‘en dan nog op zo’n gewichtig moment, zelfs het team van CNN hangt aan mijn lippen...’

En dat was niet gelogen, van heinde en verre waren ze gekomen om dit gerechtsgebouw te belegeren: de nieuwsverslaggevers van CNN, BBC, de Chinese staatstelevisie tot en met Al Jazeera. Tientallen sloten koffie en honderden pakjes sigaretten hadden ze opgebruikt om het lange wachten te bekorten, speciaal naar dit historische moment toe levend. Zou de rijke westerse traditie van vrije meningsuiting hier en nu capituleren, het onderspit delven, of zou deze verworvenheid fier overeind blijven? Tenminste, dat was hun uitgangspunt geweest, om dat te vernemen waren ze op pad gestuurd. Geen

haar op hun hoofd echter had er aan gedacht dat de hoofdbeklaagde weleens van strategie zou kunnen veranderen, het zekere voor het onzekere nemend, en in een wanhoopspoging om te ontsnappen aan jarenlange detentie die allicht in een stille dood van zijn partij zou uitmonden, opeens de godsdienst zou gaan omarmen die hij eerst met wortel en tak wilde gaan uitroeien. Wat een wending! Intussen liet een voort hoestende rechter het publiek op haar honger zitten. Mohammed de Tweede bestierf het bijna van de spanning die ondraaglijk werd. Deze foltering mocht niet lang meer duren of hij zou in zwijm vallen. En dan zou zijn claim –een nieuwe strijd lustige afgezant van Allah te zijn- allicht onmiddellijk worden doorprikt want welke Profeet zou er nu van zijn stokje gaan zonder door een schare aartsengelen te worden opgevangen en ondersteund?

‘Even een muntje pakken’, zei de door hoest geplaagde rechter en hij tastte onder zijn toga naar een pakje keelverzachtende tabletten waarvan hij er eentje op zijn tong legde. Een paar ogenblikken later was hij weer de oude. Terwijl *zijn* keel haar kalmte had herwonnen gierden de zenuwen door de kelen van het publiek.

‘Waar waren we gebleven?’ zei de rechter. ‘O ja... de rechtbank acht de beklagde schuldig aan: ...volksmisleiding! In plaats van ons dadelijk diets te maken dat hij de wedergekeerde Mohammed was, ‘de Mahdi’ zeg maar, die thans op Aarde is teruggekeerd in mensengedaante om voor eens en voor altijd orde op zaken te stellen en het islamitische geloof op te leggen aan de wereldbevolking ten koste van allerlei achterhaalde dwaalleren zoals het jodendom, christendom enzovoort, heeft beklagde ons daarentegen op de mouw gespeld dat hij de verdelger van onze godsdienst was, wat hij ons inziens evenwel doelbewust deed om zoveel mogelijk wereldse aandacht op zich te vestigen. Immers, zou beklagde zich van meet af aan als Mohammed de Tweede

hebben bekendgemaakt dan zou de decadente westerse maatschappij, die allang geen geloof meer hecht aan een Messias, hem allicht dadelijk hebben geïnterneerd op beschuldiging van zwakzinnigheid en hem in een dwangbuis hebben gestopt. Net daarom fluisterde Allah Zijn nieuwste afgezant een meesterlijke list in het oor: “Doe u voor als een onversaagde kruisvaarder die ten strijde trekt tegen Mijn geloof en verwerf zo de gunst van heel wat bewonderaars in het westen die werkelijk het voornemen hebben mijn universele geloof ten gronde te richten; eenmaal u het toppunt van beroemdheid hebt bereikt –een spoor van verbale vernietiging achterlatend- werp pas *dan* uw masker af en toon dan uw ware gelaat als Verlosser van de mensheid.” Meer dan een lustrum lang’, vervolgde de rechter, de beklagde strak aankijkend, ‘hebt u de wereld voorgehouden iemand te zijn die u in werkelijkheid niet was, namelijk de heer Waanders, de controversiële bestrijder van een wereldreligie, die nu uiteindelijk tot doel heeft alle andere religies overbodig te maken en alzo in te staan voor de totstandkoming van een wereldvrede, terwijl u van meet af aan in de wieg was gelegd als Messias, *Mahdi*, dien ik te zeggen... Zoals men destijds ook raar opkeek toen men ontdekte dat een vondeling –Mozes- of een arme timmermanszoon –Jezus- in feite Profeten waren, zo zal men thans ook ongetwijfeld met stomheid geslagen zijn, nu men er achter komt dat de praatzieke volksdemagoog uit Nederland die eerst van de daken schreeuwde onze ondergang te willen bespoedigen in feite onze grote leider gaat worden die in de clash der wereldreligies voor de islam de eindoverwinning gaat wegkapen. Maar’, vervolgde de rechter, ‘omdat u tot nader order, althans volgens onze wettige identiteitspapieren, een onderdaan blijft van dit seculiere koninkrijk waar men niet zomaar kan dulden dat een misdadiger –vergeef mij het gebruik van dit smadelijke woord met betrekking tot u, O Mahdi- zomaar op vrije voeten stelt op basis van een veronderstelde

heilige status hebben wij het besluit genomen u te veroordelen tot een alternatieve, zeg maar symbolische straf. Zouden wij een straf geheel achterwege laten dan konden wij er immers van worden verdacht partijdig te zijn en met u onder één hoedje te spelen –stel u voor- en dan krijgen we de poppen weer aan het dansen! Profeet, sta ons toe uw geduld niet langer op de proef te stellen... Wij veroordelen u er toe om eenmalig, voor iedere nieuwe druk van de Koran die op de markt verschijnt, een passend voorwoord te schrijven waarin u –op even bevlogen wijze als waarop u ons vandaag te woord hebt gestaan- uit de doeken doet waarom de islam zoveel beter is dan de andere, concurrerende godsdiensten. Onze strafbepaling past natuurlijk in het grootse plan dat Allah altijd voorhad met u als doorgeefluik van Zijn religie en met ons, gelovigen, en de rest van ongelovigen, die nu op het punt staan te worden bekeerd dankzij uw bovenmenselijke inspanningen. Hiermee zal u het moeten doen... Het Hof heeft recht gesproken!’

Van Mohammed de Tweede diens schouders viel een loodzware last. Het liefst van al had hij een diepe zucht van verlichting willen slaken om vervolgens een uitzinnig vreugdedansje te maken maar hij hield de schijn op rustig te blijven onder het vonnis, alsof dit voor hem altijd in de lijn der verwachtingen had gelegen. Nu was het zaak deze rechtbank zo snel mogelijk te verlaten en opnieuw de vrijheid te gaan verkennen, al zou het begrip “vrijheid” voor hem altijd wel een relatief iets blijven natuurlijk. Werd zijn vrijheid eerst beknot omdat hij over de islam niet mocht zeggen wat hij wilde zeggen, met ingang van vandaag zou hij met handen en voeten zijn gebonden aan diezelfde islam. Hij zou lang de schijn moeten gaan ophouden maar dat vond hij niet erg zolang de mogelijkheid maar bleef bestaan om later –ook al betekende dat “veel later”- revanche te nemen en met verdubbelde kracht terug te slaan. Men bood hem hier als het ware een unieke gelegenheid om bij de islam undercover te gaan en dit terwijl

de hele wereld zou toekijken en niemand in de gaten zou hebben dat zijn plotse gekoketteer met de islam slechts geveinsd was. En het mooie was dat de heer Waanders opnieuw de touwtjes in handen zou krijgen: terwijl men hem vroeger alom beschouwde als een potentiële redder van het westen dat te duchten had van een toenemende islamisering zou hij nu afgeschilderd worden als de opvolger van Mohammed de Eerste en met andere woorden voor meer dan anderhalf miljard mensen opeens de hoogste gezagsdrager zijn ter wereld. Zijn aanleg voor megalomanie voer er alleszins wel bij. Intussen kon hij in het geniep grootse plannen bekokstoven die het hem mogelijk moesten maken om de voortschrijdende islamisering alsnog schaaikat te zetten. Hij zou alsnog dit fel bestreden toernooi winnen en hoe: onder het mom de opvolger van de Profeet Mohammed te zijn! Welk een meesterzet! Hij zou de wereld drie keer versted doen staan: een eerste keer als de rebel die de in zijn ogen gevaarlijke wereldgodsdienst een oplawaai verkocht, een tweede keer als de absoluut almachtige leider van dezelfde godsdienst en een derde keer als een judas die aan de godsdienst die hem op verkeerde gronden in vertrouwen nam de genadeklap zou uitdelen. Mohammed de Tweede wreef zich vergenoegd in de handen in het blijde vooruitzicht van het *moment suprême* dat de kroon op het werk moest gaan vormen dat hij in zijn woelige politieke carrière noest had verzet. Maar vooralsnog moest hij het air aanhouden van een despotisch godsdienstleraar die een rechtstreekse lijn had met de enige god met de welluidende naam Allah die zovele niet-moslims grof in de oren vonden klinken. Mohammed de Tweede kreeg in de gaten dat de zaalwachter plechtstatig de deuren opende, de zitting was voorbij, iedereen werd geacht weer weg te gaan, ook de hoofdbeklaagde voor wie een twijfelachtige vrijheid lonkte, de vrijheid die voorzag in het omgaan met een vrijheid beperkende sharia. De rechters maakten ook aanstalten om zich terug te trekken. Maar nog

vertrouwde Mohammed de Tweede het zaakje niet. Hij wilde het klaarblijkelijk nog eens uit hun mond horen dat hij echt op vrije voeten was gesteld, en dat dit niet één of ander schijnproces was, waarna hij eventueel naar een geheime executieplaats zou worden afgevoerd.

‘Dit was het?’ vroeg hij de Voorzitter op een toon die het midden hield tussen opluchting en knagende onzekerheid.

‘Dit was het inderdaad’, antwoordde de rechter welwillend, ‘en mijn confraters en ik wensen u nog veel succes bij uw poging om de wereld onder het banier van de islam een beter aanzicht te geven...’

Dankzij het geruststellende antwoord hervatte Mohammed de Tweede weer moed, genoeg moed om te informeren naar het lot van zijn medebeklaagden, de tienduizenden leden en sympathisanten van zijn partij die hem al die jaren door dik en dun hadden gesteund, in goede en in slechte tijden. Tenslotte zou hij hen opnieuw nodig hebben om de strijd onverminderd voort te zetten, zij het nu op een meer geslepen manier, ondergronds dus en niet meer recht voor de raap, zo ongeveer zoals het Franse verzet tijdens de bezetting van Frankrijk door de nazi’s.

‘Euh... nog een laatste vraag, edelachtbare’, zei hij, ‘nu ik vrijuit ga, welke straf krijgen de anderen opgelegd? Degenen die al die jaren het valse personage dat ik speelde achternaliepen en wel gemeend op de ondergang van onze trotse islam aasden... Wat dient er met hen te gebeuren?’

‘We zouden ze het liefst allemaal ter dood brengen’, zei de rechter die zijn voorliefde voor sharia-wetgeving niet onder stoelen of banken stak onomwonden, ‘maar vermits ik vrees dat we dan een schrijnend tekort aan beulen zouden krijgen die nodig zijn om de doodvonnissen te voltrekken ben ik zo vrij om een andere straf te overwegen en daartoe uw waardevolle advies in te winnen, O Profeet! Wat zou u willen voorstellen?’

Het zijn tenslotte uw vijanden nu, u zou evengoed burgerlijke partij kunnen zijn...’

Een uiterst strenge blik –scherp als het lemmet van een kromzwaard- gleed langs de dichte rijen beklaagden die nu ineenkrompen en hun onzekere lot opeens zagen afhangen van de man die ze jarenlang hadden bejubeld maar hen nu finaal de rug leek te hebben toegekeerd.

‘Ik mocht eerst graag twijfelen tussen de strop en het vuurpeloton’, zei Mohammed de Tweede zonder een greintje emotie in zijn stem, ‘maar nu ik er even over nadenk...’

Mohammed ondersteunde zijn kin met zijn hand en nam een peinzende houding aan. De meeste van de verworpenen kregen last van knikkende knieën, sommigen prevelden een katholiek schietgebedje dat nogal ongepast leek in het aanschijn van de hoogste islamleider –ook al was hij pas in functie- en anderen sloten de ogen, doodsbang voor het verdicht dat komen ging.

‘Naar mijn mening’, vervolgde Mohammed, ‘zou clementie het beste zijn, gratie dus...’

De rechters van islamitische snit keken mekaar verschrikt aan, de in de zaal aanwezige moslims lieten afkeurende geluiden horen en als klap op de vuurpijl zei de oliesjeik, die zich op het verkeerde been voelde gezet, verbouwereerd waar het op stond:

‘Zou dit heus wel de opvolger van de Profeet Mohammed zijn?’

De heer Waanders, alias Mohammed de Tweede, haastte zich om hen verzoenlijk tegemoet te treden en zo hun ongenoegen over deze gang van zaken te temperen.

‘Euh... op één voorwaarde natuurlijk: dat ze zich ogenblikkelijk tot de islam bekeren!’

Een man op de eerste rij die daarnet nog een schietgebedje tot zijn katholieke God had gericht en daarom zijn handen nog in gebedshouding had verstrengeld rukte snel zijn handen uiteen en was de eerste om uit te roepen:

‘Maar natuurlijk! Allah zij geprezen! Allah de barmhartige, de genadevolle! Lang leve de islam en haar profeten! Waaronder deze Mohammed de Tweede die in goedgunstigheid niet onderdoet voor de vredelievende god door wie hij is gezonden, halleluja! Ik bedoel: insjallah!’

‘Heeft iemand een Koran bij zich?’ vroeg zijn buur rechts van hem die zich even enthousiast toonde. ‘Dan zal ik hem kussen, wat zeg ik... *Alle bladzijden* ga ik kussen uit dankbaarheid voor de kans die ons hier vandaag wordt geboden om deze fantastische godsdienst te gaan belijden!’

De oliesjeik tastte onder zijn gewaad en haalde een exemplaar tevoorschijn dat hij de man ging overhandigen en niet zomaar toewierp ondanks de afstand tussen hen beiden, uit angst dat het boek op de grond kon belanden, want het sacrale boek op de grond stond gelijk aan heiligschennis en was een ernstig vergrijp.

‘Let wel, het boek bevat meer dan vijfhonderd bladzijden’ zei de sjeik.

De man kreeg al spijt van zijn aankondiging om op alle bladzijden zijn lippen te drukken en vond een goede uitvlucht:

‘Ha zo! Sta me toe om de voorkant en de achterkant te kussen’, zei hij, ‘dan lijkt het alsof ik ook alle tussenliggende inhoud heb geliefkoosd!’

Hij wilde wel de schijn ophouden zich te hebben bekeerd maar niet tegen elke prijs... Hij voegde de daad bij het woord, hetgeen de aanwezige moslims instemmend gemompel ontlokte, en liet daarna het boek van hand tot hand gaan zodat alle beklaagden er hun vurige kussen konden op drukken, waaronder enkele joden die de ingeving kregen om meteen ook de keppeltjes van hun hoofd te rukken en ze onder hun voeten te vertrappen. Eén van hen lichtte zijn plotse afvalligheid van het jodendom toe:

‘Vermits in de Koran ook Mozes als profeet wordt geprezen is er geen enkele reden om ons ook niet op het pad van de islam te

begeven’, zei hij, ‘dat veel vlakker is dan het steile pad van het jodendom dat ons tot dusver alleen maar onheil en ellende heeft opgebracht. Het pad van de islam daarentegen lijkt alleen maar met rozen bezaaid... en er is niemand –behalve een enkeling zoals de Noor Breivik dan- die de moslims een strobreed in de weg lijkt te leggen: God niet, de doorsnee-politici niet en ook niet de gewone mensen. Het pad is geëffend voor de wereldheerschappij en wie zijn wij om dergelijk goddelijk gesternte te dwarsbomen?’

‘Ik klets maar raak uit mijn nek’, fluisterde hij ongemerkt een andere jood die de wenkbrauwen fronste maar niettemin ook gedwee zijn keppeltje had afgeworpen in het oor, ‘als we dit overleven kunnen we nog altijd naar de Klaagmuur toe...’

De christenen in het gezelschap ontteden zich op hun beurt van de kruisjes die ze om hun nek droegen en wierpen de crucifixen –ook al waren sommige van goud of zilver- op één hoop met de joodse keppeltjes, alsof het allemaal waardeloze troep was geworden.

‘Een zogezegde afgezant van God die zich vrijwillig aan een kruis laat nagelen, is dat per definitie niet iets om je te bescheuren van het lachen?’ vroeg één van hen zich luidop af. ‘Hoe kan zo’n lafaard geestdrift voor zijn religie kweken onder de mensen? De Profeet Mohammed was tenminste zo moedig om alle ongelovigen onverbiddelijk te verslaan. Zo hoort het ook, een vertegenwoordiger van God op Aarde dient zich onoverwinnelijk te gedragen en mag van geen kleintje vervaard zijn. Omdat wij het christendom met de paplepel kregen toegediend zijn we er nooit spontaan toe gekomen mohammedanen te worden maar nu we Zijn opvolger hier tegenover ons zien, één en al frisse moed en vastberadenheid, zijn wij overtuigd geraakt van Zijn gelijk, *Allah Akbar!*’

‘Bravo!’ zei de rechtbankvoorzitter met handgeklap. ‘Allemaal vallen ze bij bosjes tegelijk voor het charisma van onze Profeet, zelfs de joden die het meest van onze religie

afkerig zijn. Deze massabekering toont aan dat onze nieuwbakken Profeet geen valsspeler is en er wel degelijk door Allah zelf is op uitgestuurd om de Aarde geheel voor de islam te winnen...?’

Mohammed II moest even slikken. Hij stond versteld van de snelheid waarmee zijn oude vrienden, eerst gezworen vijanden van de islam, zich nu opeens aan hem overgaven. En hij vroeg zich af hoe ze zouden reageren eens ze er achter kwamen dat zijn claim de islamitische Messias te zijn slechts een voorwendsel was om aan rechtsvervolging te ontsnappen. Maar dat was een zorg voor later. Nu werd er van hem verwacht dat hij parmantig als een triomfator uit de rechtbank zou schrijden om de wereld te gaan verkondigen dat hij zich had ontpopt tot een islamitische wereldveroveraar van betekenis die carte blanche kreeg van de rechterlijke overheid. Op zijn weg naar buiten weken de moslims uiteen en vormden zij voor hem een erehaag. De ex-joden en ex-christenen die zich zopas publiekelijk van hun geloof hadden afgekeerd keken over hun schouders beteuterd naar de symbolen –keppeltjes en kruisen– die zij op de grond hadden gegooid. Er was geen denken aan dat ze die tijdens het buitengaan nog even konden grissen: een islamitische zaalwachter van Marokkaanse origine die ook instond voor de netheid van de zittingzaal had met zijn stoffer en blik het hoopje al bijeen geveegd en in een afvaalmer gedeponneerd. Troep die mensen daar op de grond achterlieten moest in zijn visie worden opgeruimd, zo simpel was dat, of dat nu propjes waren, papiersnippers, lege pakjes sigaretten of hoofddeksels of juwelen in kruisvorm maakte hem niet uit. De laatste twee categorieën konden ongetwijfeld ook bij de dienst verloren voorwerpen worden ingeleverd doch de zaalwachter, die er getuige van was geweest dat de voormalige bezitters deze attributen met veel weerzin op de grond hadden geslingerd, oordeelde dat zij er vrijwillig en definitief afstand van wilden

doen en wist er dus niet beters op te verzinnen dan ze in een afvalemmer te kieperen met de rest van het opgehaalde vuilnis. Hij was een voorbeeldig moslim en dacht er geen moment aan om met name de zilveren en gouden betekenisvolle juwelen er naderhand weer uit te vissen om ze te verpatsen. En gesteld dat hij zoiets in de zin had: wie ter wereld zou er nog geld, laat staan een habbekrats, veil hebben voor een juweel in de vorm van een christelijk kruis, wetende dat het christendom definitief op haar retour was en alle ruimte diende te laten aan de zegepraal der islam? De tot de islam bekeerde christenen en joden keken meewarig naar de ijverige zaalwachter en allen leken ze hetzelfde te denken: dat het typisch was dat dit rotbaantje van hem uitgeoefend werd door uitgerekend een Marokkaanse immigrant van de islamitische stempel; in het oude, pre-Mohammed II tijdperk hadden deze moslims de meer voorname baantjes immers niet voor het uitkiezen; weldra echter, nu de islam ten koste van hen –joden en christenen-grote sier zou gaan maken zouden deze armeluisbaantjes ongetwijfeld *hen* toevallen –zo wisten zij- want in een islamitische samenleving waarin de sharia het volledig voor het zeggen had was het zo geregeld dat niet-moslims en bekeerlingen zich ondergeschikt toonden aan de oorspronkelijke mohammedanen en al dan niet vrijwillig de rotklussen voor eigen rekening namen. Dat alles scheen voorbeschikt, zeker nu hun ‘Mahdi’, islamitische Messias, op het wereldtoneel zou gaan verschijnen.

De oliesjeik nam Mohammed II stevig bij de arm en troonde hem mee naar buiten. Het was zonneklaar dat hij bij hem winst rook en zich zou gaan opwerpen als zijn ontdekker en beschermheer. Nu anno 2030 de totale olievoorraad van het islamitische Midden-Oosten nagenoeg was opgedroogd had de oliesjeik er alle belang bij om andere markten te gaan ontginnen. Met de Profeet van meer dan anderhalf miljard gelovigen onder zijn hoede –die er al gauw zeven miljard zouden gaan worden eens de rest van de wereldbevolking ook willens nillens tot de islam zou zijn bekeerd, zo dacht hij- zou het makkelijk zat zijn om een nieuwe goudmijn aan te boren. Alle toekomstige oliedollars bij elkaar zouden maar klein bier zijn vergeleken met de merchandising die hij kon creëren rond de figuur van de weergekeerde Profeet Mohammed. Het werd volgens de strenge islamitische regels weliswaar ontraden om afbeeldingen te maken van de Profeet, dus foto's, portretten of bustes van Mohammed II zouden niet vlotjes over de toonbank gaan maar het zakelijke instinct van de sjeik vertelde hem dat er genoeg mogelijkheden overbleven: hij kon door Mohammed gezegende amuletten aan de man brengen, of een uitgave van de Koran opgeluisterd met diens voorwoord, maar verreweg het meeste profijt zag hij in het bouwen van een supermoskee in Venlo, ter ere van Mohammed II die daar was geboren, opdat deze gemeente het ideale bedevaartsoord bij uitstek zou gaan worden, een pelgrimsoord dat jaarlijks miljoenen bezoekers moest gaan aantrekken en qua populariteit de aloude trekpleisters van Mekka en Medina diende te gaan overtreffen.

‘Waar brengt u mij heen?’ vroeg Mohammed II die geen kans zag om zich los te rukken en er in zijn eentje vandoor te gaan.

Het liefst was hij gaan onderduiken bij mensen uit de top van zijn partij, om met hen spoedoverleg te plegen en na te gaan hoe hij heelhuids dit avontuur kon overleven en het misverstand kon rechtzetten dat hij zich tot de islam had bekeerd, sterker nog: dat hij zich aan het hoofd had geplaatst van deze enge

wereldreligie krachtens een veronderstelde roeping. Maar de kans dat hij met oude getrouwen zou kunnen beraadslagen over wat hem te doen stond was nihil: vanaf nu –zo scheen het hem toe- zou hij steeds druk omringd worden door medemoslims die hem hun diensten wilden bewijzen of anders een graantje wilden meepikken van zijn bevoorrechte status.

Buitengekomen was het eerste wat hij deed naar lucht happen hoewel de verzamelde menigte daar hem er weinig kans toe bood om effectief op adem te komen. Tot deze mensenzee, die nog geen weet had van de uitspraak die zopas binnen in het rechtsgebouw was gevallen tijdens het monsterproces, behoorde een grote delegatie van de Nederlandse homobeweging. Decennialang hadden zij een groot percentage uitgemaakt van het kiesvee van de heer Waanders, beducht als zij waren voor de invoering van de sharia die –als zij volgens de letter van de wet werd toegepast- voorzag in de doodstraf voor homoseksuelen die werden betrapt op het stellen van de liefdesdaad. De heer Waanders had er altijd op gehamerd dat hij ook in hun belang steeds had geijverd voor het tijdig neutraliseren van dergelijk islamitisch toekomstbeeld en daarom hadden ze altijd op hem gestemd en hem verafgood als ware hij een redder in nood. Nu ze hem als een vrij man het gerechtsgebouw zagen buitenwandelen meenden ze te mogen concluderen dat hij in zijn titanenstrijd tegen de islamitische fanatici een beslissende veldslag had gewonnen en stegen er spontane vreugdekreten op.

‘Driewerf hoera! Ziedaar de redder van onze democratie!’ krijste één van de homo’s met een iele stem, door het dollen heen van vreugde.

‘Had ik het niet voorspeld?’ zei een andere giechelend. ‘Op het einde komt alles goed! Wij Nederlanders hebben ooit de Spaanse furie overleefd, de bezetting door de nazi’s en de watersnoodramp, waarom zouden we nu ook geen islamitische

putsch overleven? De heer Waanders heeft ons vandaag bewezen dat het kan! Tijd voor een grandioos volksfeest!’

De honderden homo’s die paarsgewijs het plein voor de rechtbank bevolkten vielen elkaar uitbundig in de armen en zoenden elkaar vurig op de mond. Sommigen vonden dit een uitstekende gelegenheid om een kusmarathon te beginnen, anderen lieten een hit van het homo pop-icoon *Queen* door een gettoblaster schallen en gaven een paar maniakale dansspasjes ten beste, daarbij elkaar speels in het kruis tastend alsof ze daarmee wilden zeggen: ‘Dit gaan we nu altijd mogen blijven doen, ons vel is gered!’ De blik van de grootste relnicht, die uitgedost was als een dragqueen met een metershoge pruik op en zich trots ‘Madame de Pompadour’ liet noemen, viel op de oliesjeik die grote ogen trok en zonder te beseffen wat die Arabier deed in het gezelschap van hun grootste idool liet hij zijn broek zakken waarna hij voorover boog en de sjeik zijn kont toonde, die hij uitnodigend aanwees, zeggende:

‘Hier kan je jouw sharia in stoppen als je wilt! Hier!’

Zijn achterban kon het scabreuze grapje van de opgedirkte aanvoerder goed smaken en lag in een deuk van het lachen, tenminste degenen die waren opgehouden met tongzoenen... Toen hij zich weer omdraaide en zijn broek had dicht gesespt zag hij hoe de Arabier het uiteinde van zijn kleed ter hand had genomen om daarmee zijn ogen te bedekken, om deze voor hem respectloze taferelen niet te moeten aanzien.

‘Ja, schaam je maar voor je verlies, jij harteloze achterlijke kamelendrijver!’ foeterde Madame de Pompadour met een donderstem die weinig bij zijn vrouwelijke uiterlijk paste, ‘nooit zal je de sharia door onze strot kunnen rammen! Als er ooit iets Arabisch onze keel zal rammen dan zal het de lul van een Arabische homo zijn die zich nu angstvallig verbergt in jullie midden, doodsbang om zich te *outen*, en die wij maar al te graag zullen ontvangen in onze democratie die gastvrij is voor alle minderheden.’

‘Wat zijn dit voor onmenssen en wat raaskallen ze?’ vroeg de sjeik aan Mohammed II vol afgrijzen.

Mohammed II verstond en sprak heel goed Arabisch daar hij eertijds als de heer Waanders heel grondig de Koran en de Hadith had bestudeerd in hun oorspronkelijke taal, volgens de opvatting dat je je grootste vijand pas kan verslaan als je zijn taal en kennis voldoende machtig bent.

‘Zij gaan er van uit dat de islam het proces heeft verloren’, zei Mohammed, ‘omdat ze mij hier op vrije voeten zien, en schreeuwen u toe dat u beschaamd moet zijn over de geleden nederlaag. Gelukkig zijn het verwijfde homo’s’, voegde hij er aan toe, ‘anders vrees ik dat u weleens het slachtoffer kon worden van een lynchpartij.’

‘Homo’s?’ zei de sjeik met een verwrongen gelaatsuitdrukking alsof hij net op een wansmakelijke hap eten had gekauwd en nu op het punt stond die uit te spuwen. ‘Wat doen die hier nog in de Nederlandse vazalstaat van ons Groot-Islamitische Wereldrijk? Weg ermee!’

‘Wat moeten we er dan mee aanvangen?’ vroeg Mohammed II plompverloren.

‘Gaat u nu doen alsof u dat niet weet?’ sneerde de sjeik. ‘Moet ik u dan ontmaskeren als schijn-profeet soms?’

Mohammed II trok algauw zijn staart in. Zijn vrees werd bewaarheid: de snuggere sjeik had allang door dat hij – Waanders- komedie speelde en slechts pretendeerde de wedergekeerde Profeet Mohammed te zijn, de sjeik zag alleen zijn kans schoon om hier een slaatje uit te slaan en snel rijk – of tenminste: rijker- te worden op zijn rug. Indien Waanders als een acteur was die slechts Mohammed II speelde dan was de sjeik zijn impresario. Waanders was de marionet en de sjeik trok aan de touwtjes. En de sjeik zou niet dulden dat hij daarbij teveel ging tegenspartelen. Voor hetzelfde geld kon hij zich weer even snel van hem ontdoen als dat hij zich over hem ontfermd had en evenveel eer behalen door hem te ontmaskeren

als ordinaire oplichter die de gehele islamitische wereld een tweede keer voor de gek wilde houden, en de rest erbij. En het ergste was dat hij deze keer veel sneller aan de wraak van gelijk welke fatwa ten prooi zou vallen: terwijl hij zich vroeger nog beschermd wist door de protectie van de AIVD –de Nederlandse geheime dienst- verkeerde hij nu in het hol van de leeuw... niet zo'n beste onderhandelingspositie dus...'

'Komaan', zei de sjeik, 'breng hen aan het verstand welk lot hen te wachten staat!'

Mohammed II vermande zich en rechtte zijn rug. Er was weinig keuze: ofwel nam hij deze homo's in bescherming en viel hij door de mand ofwel zou hij ze nu voor korte tijd de schrik van hun leven bezorgen en kon hij naderhand op het nippertje misschien nog de hele westerse wereld redden, inclusief de evenzeer bedreigde homogemeenschap. Hij koos wijselijk voor het laatste en schraapte zijn keel.

'Euh... ahum, ik vrees dat het vonnis pertinent in jullie nadeel is uitgevallen' sprak hij.

Nadat de homo's dit hoorden, en vooral de ernst waarmee hij deze woorden had uitgesproken, kwam er abrupt een einde aan de feeststemming. Allen spitsten ze de oren, nieuwsgierig naar wat hij verder nog te vertellen had:

'Het is sneu voor jullie maar ik heb jullie jarenlang in de maling genomen... Recent werd mij immers duidelijk dat mijn ware roeping niet die van politicus is maar die van Profeet, de verkondiger van de islam, het ware geloof... En ik heb mijn rechters daarbinnen op het hart gedrukt dat ik alles in het werk zal stellen ten einde alle Nederlanders aan de wetten van de Koran te laten gehoorzamen. Uit erkentelijkheid voor mijn belofte heb ik een mild vonnis verkregen en als toemaatje heeft men mij zelfs uitgeroepen tot Profeet, de opvolger van de roemruchte Mohammed van Mekka en Medina. Voortaan dien ik te worden aangesproken met 'Mohammed de Tweede' of kortweg 'Mohammed II'.

‘Hahaha’, schaterde Madame de Pompadour terwijl hij zijn buik moest vasthouden van de lachkramp, ‘Mohammed II van Venlo! Wat voor een misplaatste grap is dit?’

‘Niks te lachen’, zei de sjeik uit de hoogte, ‘met de islam valt niet te spotten, dat zouden jullie onderhand moeten weten!’

‘Met ons geloof valt niet te spotten’, bevestigde Mohammed II potsierlijk terwijl hij de woorden van de sjeik vertaalde, ‘jullie kunnen maar beter uitkijken!’

Een behulpzame volgeling kwam met een megafoon toegesnelde die hij Mohammed II met een grijns in de handen drukte zodat zijn stem meer bereik zou krijgen. Mohammed II wist wat er van hem gevegd werd: dat hij de homo’s, die jarenlang mee de motor van zijn campagne hadden helpen draaiende houden, nu het mes in de rug plantte. Er zat heus niets anders op, wilde hij als islamitische Profeet overtuigend overkomen.

‘Moet dit echt?’ vroeg hij zijn mentor, de oliesjeik, met vertwijfeling in de ogen.

‘Natuurlijk!’ zei die geprikkeld.

‘Ik bedoel...’, zei Mohammed II, ‘iedereen weet toch welke straf wij voor hen voorzien hebben?’

‘Ik wil dat ze het nog eens goed in hun oren knopen’, drong de sjeik aan, ‘vooruit, presenteer hen de rekening!’

‘Hallo beste...’

Mohammed II slikte het woordje ‘vrienden’ dat hij had willen uitspreken inderhaast weer in en wrong in de plaats daarvan het woordje ‘zondaars’ uit zijn mond, om ternauwernood zijn bijna-verspreking te verhullen voor zijn instructeur.

‘Hallo beste zondaars... Het wordt de hoogste tijd dat jullie de wetten der sharia gewoon gaan eerbiedigen en jullie dus ook gaan onthouden van seksuele betrekkingen. Wie voortaan door de religieuze politie die ik ga oprichten op heterdaad zal worden betrapt op het plegen van sodomie zal overeenkomstig de richtlijnen der sharia van het hoogste gebouw worden gegooid, levend welteverstaan, en met het hoofd naar beneden.

In het geval van de stad Den Haag waar wij ons nu bevinden is dat de ‘Hoftoren’ met een duizelingwekkende 142 meter.’

Er ging een zichtbare siddering door de menigte homo’s, lesbiennes, biseksuelen, travestieten en transgenders. Hun pretoogjes van daarnet veranderden op slag in verschrikte blikken als van opgejaagd wild. En zoals wild dat zich gespot voelt door jagers met hun geweren in de aanslag gedroegen ze zich ook: snel als hinden stoven ze uiteen in alle richtingen.

‘Ziezo’, zei Mohammed II die blij was dat deze pijnlijke confrontatie achter de rug was, ‘een gewaarschuwd man is er twee waard.’

‘Homo’s zijn geen mannen’, bracht de sjeik daar tegenin, ‘het gedrag dat zij vertonen is in strijd met de natuur die door Allah geschapen werd.’

Hij trok weer aan de mouw van de ‘Profeet’ om hem in een bepaalde richting mee te voeren.

‘Waar wilt u met mij naartoe?’ vroeg Mohammed II.

Voor het eerst sedert lange tijd liep hij op straat zonder omringd te zijn door betaalde lijfwachten en dat bevreedde hem. Vroeger, toen hij het nog op de islam gemunt had, leefde hij in de voortdurende angst het slachtoffer te zullen worden van een aanslag type Theo van Gogh of Pim Fortuyn. Decennialang was hij na de president van de Verenigde Staten zowat de strengst beveiligde man ter wereld geweest, zomaar de straat op gaan voor een uitje was volstrekt uit den boze, alles werd hem aangeleverd: voedsel, kranten, schrijfpapier... Enkel zeldzame officiële bezoeken en zijn dagelijkse trip naar het parlement waren de moeite waard om een klein legertje bodyguards op de been te brengen maar nu, nu hij door de moslims van deze wereld niet meer aanzien werd als de grote boeman kon hij opeens onbelemmerd gaan en staan waar hij wilde, *the sky was the limit...* Vroeger was hij het mikpunt van hoon en spot, waar ook een groot aandeel van zijn ‘eigen volk’ haar aandeel in had maar nu hij zich in de armen van de islam had geworpen was

hij opeens van dat beklemmende gevoel bevrijd... Hij voelde zich uitgelaten als een kind dat –genezen van een slepende ziekte- na lange tijd weer van de gezonde buitenlucht mocht genieten zonder beperkingen en hij voelde de drang om het hele land te gaan afreizen, wat hem toch te doen stond nu hij overal zijn blijde intrede moest gaan maken als Profeet, om in iedere plaatselijke moskee als held te worden ontvangen en bejegend.

‘Ik neem u mee naar mijn penthouse in het hotel waar ik verblijf’, zei de sjeik, ‘daar kan u even tot rust komen na de doorstane emotie. Zo’n aanslepend proces gaat je niet in de kouwe kleren zitten. Je zal er je baard kunnen laten groeien want geef toe: een Profeet zonder baard is als een café zonder bier! Een lange baard zoals de Taliban die dragen zal u meer aanzien en autoriteit verschaffen.’

Mohammed II zag er de komische kant van in.

‘Ik denk niet dat mijn vrouw dit zal toestaan’, verontschuldigde hij zich lachend, ‘zij houdt namelijk allerminst van een kriebelende baard die tegen haar wangen aan schuurt.’

‘Wat zeg je me daar?’ voer de sjeik uit. ‘Dat je vrouw geen fiat zal geven om je baard te laten staan? Zij zal dat wel *moeten* aanvaarden! In het islamitische patriarchaat is de man heer en meester en de vrouw eenvoudigweg ondergeschikt aan zijn wil. Dus als jij jezelf een baard wenst zal zij zich daar moeten bij neerleggen, goedschiks of kwaadschiks!’

‘Ik wil...’ wou Mohammed II met een belerend vingertje tegenwerpen, om te vervolgen met ‘helemaal niets’ maar de sjeik was hem voor en maakte in zijn plaats zijn zin snel af:

‘...Een baard, en daarmee basta!’

Mohammed II voelde dat hij tegen deze despotische man niets in te brengen had en liet moedeloos de schouders zakken.

‘Je zal moeten afleren om je eerste vrouw teveel privéleges te gunnen’, zei de sjeik, ‘je zal ook moeten denken aan de wensen van de rest van je harem.’

‘Harem?’ vroeg Mohammed II onthutst en met een schaapachtige lach.

‘Natuurlijk’, zei de sjeik zonder blikken en blozen, ‘in mijn thuisland Saoedi-Arabië is het gebruikelijk dat een moslim van aanzien zich tot vier echtgenotes toe-eigent, maar voor een profeet als jij is een extraatje algauw gepermitteerd nietwaar? Wat zeg ik: ten eerste aan te bevelen, als je wilt dat de rest van de moslimwereld vol ontzag naar je opkijkt. Als Profeet zal je altijd het verschil moeten maken, beste Mo, vergeet dat niet. Je kan je toch niet op gelijke voet laten behandelen als de gemiddelde moslim? Uiteraard niet, je zal daar boven uit moeten stijgen en hen dus ook de loef moeten afsteken in het aantal wettige echtgenotes. Als we de sharia hier willen instellen dan zullen we alvast ook de goede oude Arabische gebruiken hier moeten importeren. En als je je afvraagt welk aantal vrouwen goed zou passen bij jouw status van Profeet neem dan gerust een voorbeeld aan jouw voorganger, die had niet minder dan negen vrouwen ter zijner beschikking. Die luxe mag je jezelf niet laten ontgaan Mo, dat is een aardige bijkomstigheid van jouw profeten status... En als je zo gauw niet weet hoe snel acht extra vrouwen op te scharrelen: ik regel dat wel voor je, slaap gerust op beide oren...’

Mohammed II wilde protest aantekenen, hij was immers zielsgelukkig met zijn huidige vrouw en had er weinig zin in om de seksslaaf te worden van acht nieuwe stoeipoezen.

‘Maar...’

Doch andermaal viel de voortvarende sjeik hem in de rede. Alsof hij zijn gedachten geraden had spelde hij hem opnieuw de les:

‘En onthoud dat de islamitische leer voorschrijft dat je ze allemaal gelijkwaardig behandelt! Je zal jouw gunsten dus gelijk over hen moeten verdelen!’

‘Dat overleef ik niet’, bedacht Mohammed II in wanhoop, ‘die vrouwen gaan mij zozeer uitputten dat er van politiek bedrijven

geen sprake meer zal zijn, laat staan van het op poten zetten van een anti-islamitische revolutie op wereldschaal. Ik zal ontaarden tot een seksuele pervert tegen wil en dank en daardoor zal de wereld ten onder gaan, reddeloos verloren, voorgoed ten prooi aan de grillen der sharia tot het einde der tijden zal zijn aangebroken of een vloot ufo's zal tussenbeide komen. Een bittere pil!

‘Uw verblijf in mijn penthouse zal u intussen deugd doen’, zei de sjeik, ‘als u na een paar dagen weer bent opgeknapt kunnen we het businessplan eens doornemen...’

Mohammed II viel van de ene verbazing in de andere.

‘Businessplan?’ stamelde hij. ‘Wat moet ik mij daarbij voorstellen?’

‘Het fameuze zwarte goud van het Midden-Oosten is ei zo na opgebruikt’, wist de sjeik, ‘voor ons was de petroleumindustrie onze belangrijkste bron van inkomsten en een groot deel van ons prestige... Als we willen vermijden onze hoge levensstandaard te verliezen dan kunnen we beter uitkijken naar een nieuwe bron van inkomsten, een Profeet kan daarbij helpen, of tenminste: de personencultus rond die Profeet kan heel wat geld in het laatje brengen. Maar maak je niet druk: er is niets verkeerd aan om de gelovigen wat centen afhandig te maken, de *zakat* is bij ons een eeuwenoud begrip. En trouwens: het Vaticaan moet niet onderdoen hoor, of dacht je dat de paus er geen privé-bankiers op nahoudt om de fortuinen van de Kerk te beheren?’

Eenmaal in de penthouse aangekomen kreeg Mohammed II een grote stapel verplichte lectuur in de maag gesplitst om zich voor te kunnen bereiden op zijn grootse taak. De obligate Koran uiteraard maar daarnaast ook een rijke verzameling Hadith. Geen frivole literatuur zoals de befaamde *Sprookjes van duizend-en-één nachten* maar saaie lijsten met rechtsregels die gebaseerd waren op uitspraken en handelingen die volgens

de overlevering ooit Mohammed de Eerste zou hebben gedaan. Mohammed II zou er zeker zijn tanden op stukbijten maar het was van moeten, binnen handbereik van de sjeik lag een zweep en toen hij zich afvroeg waarvoor die kon dienen be kroop hem een lichte huivering.

‘Al deze leerstellingen moet je je eigen maken’, zei de sjeik op een toon die geen tegenspraak dulde, ‘en het is vooral van belang alle 114 soera’s van de Koran uit je hoofd te leren. Als Profeet moet je parate kennis over het heilige boek feilloos zijn, je mag niet het risico lopen door de mand te vallen.’

Mohammed II begon schoon genoeg te krijgen van al die opdrachten en vermaningen van de sjeik, hij berouwde het zich al zich in dit bizarre avontuur met onzekere afloop te hebben gestort. Zijn natuurlijke neiging tot koppige opstandigheid ging opspelen. Hij vond het tijd geworden de drammerige sjeik van onversneden commentaar te voorzien.

‘Ach, Profeet, Profeet...’ sneerde hij, ‘je weet best dat ik komedie speelde in de rechtbank en dat mijn visie ten aanzien van de islam voor geen millimeter is gewijzigd. Ok, mede dankzij jou zijn de rechters er in getrapt maar als je nu denkt dat ik jou in ruil ga toelaten mij uit te buiten: mooi niet!’

De sjeik ging op een intimiderende manier wijdbeens voor Mohammed II staan en wond er geen doekjes om.

‘Luister eens hier, oproerkraaier’, siste hij, ‘ofwel loop je in het gareel en speel je braaf het spelletje mee ofwel hang je de hansworst uit en vertel ik ze dat je een schijn-Profeet bent, met alle gevolgen die je je kan indenken. Dan krijg je alsnog je straf voor het beledigen van onze religie plus daar nog een fikse straf bovenop voor meined.’

Mohammed II besepte dat hij geen kant op kon en toonde zich weer inschikkelijk.

‘Al goed, al goed’, zei hij, ‘zeg mij wat ik moet doen...’

‘Er staan parlementsverkiezingen voor de deur’, zei de sjeik, ‘stel je kandidaat en zorg er voor dat je dankzij een monsterscore premier wordt van dit land...’

‘Onmogelijk’, zei Mohammed II met gebroken stem, ‘door die dure processen is al mijn geld in rook opgegaan. Ik kan geen nieuwe grote campagne meer bekostigen.’

‘Geld is geen probleem’, zei de sjeik fijntjes, ‘ik financier jouw campagne wel met mijn laatste restjes petroleumbeld... Nadien ga jij voor mij deze investering dubbel en dik terugverdienen, zo simpel is dat...’

Mohammed II ging op het puntje van zijn stoel zitten. Na jaren van voorhechtenis en procederen vond hij het een aanlokkelijk idee om weer de politieke arena te kunnen betreden en kiezers voor zich te winnen, hij was nu eenmaal een politiek dier dat voor dit beroep in de wieg was gelegd. Maar in deze omstandigheden schatte hij zijn slaagkansen somber in. Door zich te profileren als islamitische Profeet in de traditie van Mohammed I zou hij enkel allochtone stemmen kunnen verwerven en met die aanhang alleen –een numerieke minderheid- zou hij het nooit tot premier kunnen schoppen. Hij maakte de sjeik deelgenoot van zijn prognose maar die was het daar niet mee eens.

‘Het is waar dat alle islamieten op jou zullen stemmen maar je kan ook je grote aanhang van vroeger overhalen om *ook* opnieuw voor jou te kiezen.’

‘Dat lijkt me kras’, zei Mohammed II, ‘waarom zouden al deze islam vrezende blanken hun stem uitbrengen op iemand die volhoudt de politieke en godsdienstige erfgenaam van Mohammed I te zijn?’

‘Simpel, door in eigen rangen het gerucht te verspreiden dat jouw act een list is, bedoeld om ons islamieten te misleiden en achteraf alsnog te verslaan’ zei de sjeik met een vette knipoog.

‘Dat is ook echt zo’, dacht Mohammed terwijl hij in zijn vuistje lachte, ‘denkt die ouwe knar nu echt dat ik mij voor zijn karretje laat spannen?’

‘Aha, niet slecht bekeken’, zei Mohammed II lovend, ‘inderdaad, dat zou een ingenieuze truc zijn waarmee ik alsnog de politieke leiding van dit land kan opeisen.’

Dit vooruitzicht stemde hem optimistisch: in de annalen opgenomen worden als premier van dit land, tjonge, die wensdroom proberen te vervullen, daar was het allemaal mee begonnen, of hij nu zou eindigen als premier-boekhouder, premier-predikant, premier-leider of premier-Profeet, dat maakte allemaal niet veel uit, het doel heiligde de middelen.

‘En dan?’ vroeg Mohammed II die het weer helemaal zag zitten. ‘Wat levert jou dat op?’

‘Dat spreekt voor zich’, zei de inhalige sjeik, ‘met jouw invloed als premier zal het gemakkelijk zijn om overal te landen de sharia van kracht te laten worden en ondertussen maak ik van Mohammed II een winstgevende merknaam, liefst één met beursnotering. Tegen de tijd dat onze oliebronnen voorgoed zijn opgedroogd word jij het nieuwe goudhaantje en de sterkhouders van het islamitische wereldimperium. Wij moeten er dan ook zorg voor dragen dat je zo lang als mogelijk in leven blijft en jou dus met de beste zorgen omringen...’

‘Wat?’

Mohammed II kon een schaterlach niet onderdrukken. Jarenlang was hij voor alle moslims ter wereld aartsvijand nr. 1 geweest, velen onder hen hadden hem het liefst willen mollen, zo niet onthoofden, omwille van zijn gedurfd uitspraken die bij hen als ongelovigen in het verkeerde keelgat waren geschoten en nu... deden ze hem de belofte zo goed als mogelijk in te staan voor zijn welzijn!

‘Klinkt goed’, zei Mohammed II geflatteerd, ‘maar ooit ga ik ook dood en met het zware politieke leven dat ik al achter de rug heb zit mijn levenseinde er sowieso sneller aan te komen

dan jullie moslims wenselijk achten... Dan zal het ook snel afgelopen zijn met voor jullie geld in het laatje te brengen.’

‘Daarom zouden we er verstandig aan doen om tijdig te zorgen voor een nakomeling’, zei de sjeik zonder verpinken, ‘een zoon liefst die in jouw voetsporen kan treden...’

Mohammed II had weinig op met deze hint en liet dat ook terstond weten.

‘Maar mijn vrouw is helemaal niet klaar voor het moederschap’ flapte hij er uit. ‘Zoiets is misschien wel te plannen over een paar jaartjes.’

‘U vergeet opnieuw uw harem, uw acht extra Arabische vrouwen die er om zullen vechten een kind van jou te mogen dragen eens ze weten dat u doorgaat voor de Mahdi. Volg me en laat u verrassen!’

Met een krachtige greep om de arm van Mohammed II wist hij hem door een lange gang in zijn penthouse mee te voeren tot de deur die het vermoeden wekte een slaapkamerdeur te zijn. De angst sloeg hem om het hart toen hij de weelderige inhoud van de kamer te zien kreeg. Behalve een buitenmaatse tv-kast die een reuzengroot toestel met plasmascherm herbergde was er geen enkel meubel te zien. Het toestel was ingeschakeld en bracht een reportage over het proces dat Mohammed II eerder die dag had doorgemaakt. De Arabische correspondent sprak in lovende bewoordingen over ‘de Mahdi’ die hij een lichtbaken noemde voor alle moslims in deze duistere wereld. In het Arabisch, maar Mo’s vocabulaire was ruim genoeg om de lofzang tot in de finesses aan te voelen. De reporter wilde zijn geloofsgenoten enthousiasmeren voor hun nieuwe Profeet die als een godsgeschenk uit de hemel was komen vallen en althans bij de acht vrouwelijke toeschouwers in deze kamer oogstte hij het beoogde succes, zeker nu de sjeik met de man in kwestie zomaar de kamer binnenwandelde, hetgeen aan de dames in kwestie kreetjes van opwinding ontlokte die qua erotische

ondertoon met elkaar wedijverden. De hele kamer die, zoals gezegd met uitzondering van de tv-kast ongemeubileerd was, was volledig gevuld met grote comfortabele kussens in oriëntale kleuren met arabesken als motief. Daarop hadden de acht dames zich neergevlid, in een halve kring rond het tv-toestel, als goede vriendinnen die samen een gezellig tv-avondje hadden georganiseerd. De vrouwen waren allemaal van kop tot teen gehuld in gitzwarte klederdracht, compleet met een nicab die hun volledige gezicht bedekte, behalve hun ogen. Ondanks dat hun schoonheid grotendeels verborgen bleef ervoer Mohammed II de dames als heel sexy, de verleidelijke poses die ze aannamen konden namelijk met moeite hun voluptueuze ronde vormen verbergen. Maar Mohammed II mocht er niet aan denken als een willoze prooi aan hen te worden overgeleverd, op zijn huwelijksdag had hij dure eden gezworen, hij was er allerm minst toe bereid het vertrouwen van zijn eega te beschamen.

‘Is dit m... mij... mijn har-rem?’ stotterde hij bedremmeld. Een donkerrode bloes kleurde zijn anders zo lijkleke wangen. De aanblik van zoveel vrouwen tegelijk die joelden van plezier bij zijn verschijning had nieuwe onvermoede levenskracht in hem doen ontwaken. Maar hij nam zich voor niet te zwichten voor deze chantage van ‘het zwakke vlees’.

‘Mag ik u voorstellen aan mijn acht vrouwen?’ vroeg de sjeik gloeiend van trots.

Mohammed II slaakte een zucht van verlichting.

‘Heel graag...’, zei hij, ‘ik was er al bang voor dat dit *mijn* vrouwen waren... de vrouwen die u voor mij had voorzien met het oog op de creatie van mijn nakomelingschap.’

‘Kijk, beide aannames zijn waar’, verduidelijkte de sjeik, ‘het zijn weliswaar mijn wettige echtgenotes tot dusver, maar dadelijk ga ik van hen scheiden om hen de kans te geven met jou te hertrouwen... Want dat willen jullie toch, dametjes, zwanger worden van onze Profeet, die in onze islamitische

wereld als een lichtend voorbeeld wordt aanzien? Voor jullie moet dit klinken als een onweerstaanbaar sprookje, nietwaar?’ Allen knikten ze nadrukkelijk, de ene al heftiger dan de andere. Opnieuw joeg de sjeik Mohammed II de daver op het lijf maar het toekomstige slachtoffer van deze grootscheepse uithuwelijking troostte zich met de gedachte dat er nog altijd een ontsnappingsroute openlag: het ontbinden van de acht huwelijken zou allicht toch wat tijd in beslag nemen en daarna dienden er allicht grote festiviteiten te worden voorbereid om de acht huwelijksceremoniën die Mohammed II werden opgedrongen de nodige luister bij te zetten. De tijd daartussen zou hij zeker te baat nemen om de plaat te poetsen. Hij wilde de sjeik daarover uithoren.

‘Klinkt mij als muziek in de oren, bovenste beste sjeik’, zei hij, ‘maar eer de sharia rechtbank u deze acht echtscheidingen zal hebben toegestaan... Daar zal wel wat tijd overheen gaan dunkt mij...’

‘Allemachtig, dat mensen er zo’n bekrompen visie op de islam kunnen op nahouden’, zei de sjeik lacherig, ‘je houdt het niet voor mogelijk! Zoveel plichtplegingen kennen wij niet... Als in mijn land een man wil scheiden van zijn vrouw dan volstaat het dat hij driemaal na elkaar ‘ik verstoot je!’ tegen haar zegt en daarmee is de kous af.’

‘Pardon?’

‘Maar natuurlijk’, zei de sjeik met een bemoedigend schouderklopje, ‘dat is dan nog een galante oplossing. Ik herinner mij een geloofsgenoot die zijn vrouw per sms meedeelde dat hij van haar scheidden en haar op die manier voor een voldongen feit plaatste.’

‘U meent het?’ zei Mohammed II uit het lood geslagen. ‘Is dat niet euh... vernederend en totaal respectloos naar de vrouw toe?’

‘Waarom?’ zei de sjeik. ‘Hier in het westen kennen jullie de rare gewoonte om te scheiden door middel van lange en